153. ÅRGANG • NUMMER 12 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • DECEMBER 2004

Liahona

Den levende Kristus, s. 9

Joseph Smith: Genoprettelsens profet, s. 37

Pynt Tempelpladsen, s. L8

153. ÅRGANG • NUMMER 12 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • DECEMBER 2004

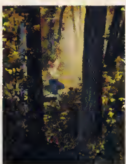
Liahona

PÅ OMSLAGET
Den tænksomme Maria: Jeffrey Hein, kopiering ikke tilladt.

LILLE LIAHONAS OMSLAG
Man skal kalde ham Underfuld: Simon Dewey, bragt med tilladelse af Altus Fine Art, American Fork, Utah, kopiering ikke tilladt

SE »MERE END BLOT EN BONDEDRENG«, S. 37

SE »ET JULEBRODERI« S. 16

FOR VOKSNE

2 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Fredens kraft *Præsident James E. Faust*
6 Han lever
9 Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd
14 Styrk familien: Familien er af afgørende betydning i Skaberens plan
16 Et julebroderi *David Toy*
20 Principper fra Mormons Bog: Hvordan kunne jeg vidne? *Ældste Hans H. Mattsson*
22 Principper fra Mormons Bog: Kom til Kristus *Ældste Robert R. Steuer*
25 Besøgslærerindebudskabet: Føl Herrens kærlighed ved at tjene andre
26 Stærke hænder og et kærligt hjerte
43 Sidste dages hellige røster
Juleaftensmorgenmad *Toni Hakes*
Det appalachiske juletræ *Laurie Hopkins*
Luk først kortet op *Samuel Osorio Mendoza*
Missionærer i metroen *Rémy van der Put*
48 Kommentarer

SE »KOM TIL KRISTUS« S. 22

FOR DE UNGE

10 Den guddommelige påvirkning *Ældste M. Russell Ballard*
19 Plakat: Giv noget af dig selv
31 Vidste du det?
32 Profetens fødested *Janet Thomas*
37 Evangeliske klassikere: Mere end blot en bondedreng *Ældste Mark E. Petersen*
40 Spørgsmål og svar: Jeg er ikke tiltrækkende. Prøv ikke at overbevise mig om, at jeg er det. Hvorfor er jeg født sådan?

LILLE LIAHONA: FOR BØRN

L2 En vidunderlig årstid: Et julebudskab fra Det Første Præsidentskab til verdens børn
L4 Billedartikel: Jesus havde retskafne jordiske forældre
L6 Fra præsident Heber J. Grants liv: Gavmild forretningsmand
L8 Jul på tempelpladsen *Kimberly Webb*
L10 Fællestid: Julegaver året rundt *Sheila E. Wilson*
L12 Et kålhoved til jul *Trisa Martin*
L16 Særlige vidner: Hold befalingerne *Ældste Robert D. Hales*

December 2004 153. årgang. Nummer 12
LIAHONA 24992 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg, Sverige. Tlf. 0046 31 77 88 976. Fax 0046 31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona,* Room 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til **cur-liahona-imag@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk (øst), bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamil, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

Liahona findes på internettet på mange sprog på **www.lds.org.** På engelsk: Klik på »Gospel Library«. På andre sprog: Klik på verdenskortet og vælg dansk.

For readers in the United States and Canada: December 2004 Vol. 153 No. 12. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement #40017431).

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Forslag til familieaften

»Den guddommelige påvirkning«, s. 10. Fortæl nogle af beretningerne i ældste M. Russell Ballards artikel. Giv familiens medlemmer et par minutter til at tænke på en eller anden, de kender, som har et særligt behov. Lad dem skrive et eller andet, de i den kommende uge kan gøre for at være med til at opfylde det behov.

»Et julebroderi«, s. 16: Læs historien sammen og spørg familiens medlemmer om, hvad muligheden for at have en evig familie betyder for dem. Familien kunne måske i tilfældig orden sige hinandens navne og med specifikke ord give udtryk for, hvorfor de gerne vil have et nært forhold til det pågældende familiemedlem for evigt. Disse udtryk for kærlighed kan være en af de bedste julegaver, familien får i år.

»Hvordan kunne jeg vidne?« s. 20: Ældste Hans H. Mattsson beskriver, hvilken udfordring det var for ham at tage på mission uden nogen sprogundervisning. Fortæl familien om en personlig oplevelse, hvor Herren har krævet noget vanskeligt af dig. Forklar, hvordan vore svage sider med Herrens hjælp kan blive til vore stærke sider.

»Mere end blot en bondedreng«, s. 37: Tal med din familie om et eller flere aspekter af profeten Joseph Smiths liv og mission. Bær vidnesbyrd om sandheden af hans mission og Mormons Bog.

»Et kålhoved til jul«, s. L12: Lad familiens medlemmer opføre historien om Annie, der går ud for at skaffe et kålhoved. Bed familiens medlemmer om at tænke på forskellige juletraditioner, der er knyttet til Frelserens fødsel og mission. Find som familie på en ny tradition, som kunne minde jer om julens sande betydning.

»Hold befalingerne«, s. L16: Fortæl dine børn beretningen om Abinadi. Forklar, at Herren af og til beder os om at gøre noget, der er svært. Spørg, om de finder det svært at holde nogle af befalingerne. Tal om de velsignelser, vi får, når vi er lydige.

EMNER I DETTE NUMMER

L=*Lille Liahona*
Beskyttelse, L12
Besøgsundervisning, 25, 26
Bøn, 43
Familien, 14, 16, L4, L10
Fred, 2, 10
Frelsesplanen, 14, 22
Genoprettelsen, 32, 37
Guddommelige egenskaber, 40
Helbredelse, 10
Helligånden, 22
Hjælpeforeningen, 26
Hjemmeundervisning, 5
Inspiration, 43
Jesus Kristus, 2, 6, 9, 10, 22, 25, L2, L4, L8, L10
Joseph Smith, 32, 37
Jul, 2, 16, 19, 31, 43, L2, L8, L10, L12
Kærlighed, 25, L2, L6, L10
Ledelse, 31
Lydighed, L4, L16
Missionering, 20, 43, L12
Modgang, 20
Mormons Bog, 20, 22, 37, L16
Primary, L10
Profeter, 6, 9, 10, 32, 37, L6
Selvværd, 40
Talenter, 19, 40
Templer, 14, 16, L8
Tilgivelse, 2
Tjeneste, 10, 19, 25, 26, 43, L6, L8, L10
Undervisning, 1
Venskab, 26
Vidnesbyrd, 6, 9, 32
Ægteskab, 14

LLUSTRATION: ROBERT T. BARRETT

Fredens kraft

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

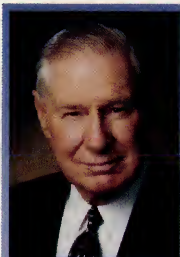
Jeg glæder mig sammen med jer i denne vidunderlige højtid. Jeg er så gammel, at jeg har fejret jul mange gange. Som årene går, og efterhånden som jeg bliver ældre, holder jeg mere og mere af disse særlige højtider. Måske skyldes det, at der er mange flere end blot vore egne børn og deres familier at elske og blive elsket af.

Nogle af de juleoplevelser, der står skarpest prentet i min hukommelse, er dem, jeg har tilbragt borte fra hjemmet og mine kære, mens jeg gjorde tjeneste i missionsmarken eller i militæret. Mens jeg var i militæret under anden verdenskrig, spekulerede jeg hvert år til jul på, hvornår krigens forfærdelige lidelser mon ville ophøre, så vi alle kunne rejse hjem. Og når vi sang, »fred på jord, Guds velbehag,«[1] tænkte jeg på, om de tyskere og japanere, som var kristne, også sang dette velkendte omkvæd med samme længsel i hjertet. Det hele endte for 59 år siden, da to atombomber blev kastet over Japan. Aldrig før havde menneskeheden været vidne til en så ødelæggende kraft. I vores hjerte var der en frygt for dyret, der nu var blevet sluppet løs.

Jeg vil gerne fortælle en beretning, som er blevet fortalt af Kenneth J. Brown, der tjente som amerikansk marinesoldat i Japan, efter at bomben var blevet kastet. Hans gribende beretning om en kristen japaner, han mødte ved juletid i Nagasaki, lyder således:

»Jeg så ham gå væk fra gaden og op ad den sti, der førte til vores barak. Han nærmede sig tøvende. Da han kom hen til mig, slog han sin paraply ned og stod længe uden at sige noget. Hans tynde frakke emmede i den kolde regn, som faldt fra den samme himmel, som tre måneder forinden havde bragt død over næsten halvdelen af indbyggerne i hans by. Jeg var overbevist om, at det måtte kræve et særligt mod, at skulle henvende sig til ens erobrere uden invitation. Det var ikke så sært, at han tøvede.

Hans høflige buk var ikke et tegn på underkastelse. Hans brede skuldre og løftede hoved fik mig til at føle, at jeg så op på ham, skønt ... jeg var mindst et hoved højere end han. Jeg husker, at det pinte mig, at jeg endnu ikke havde vænnet mig til det næsten blinde udtryk i øjnene på dem, som havde

Kristi kraft har haft en positiv indflydelse på hærskarer af hans disciple på jorden i mere end 2000 år. Det er den kraft, der ligger i kundskaben om, at Jesus Kristus er vor Forløser og vor Frelser.

kigget op mod himlen den morgen, bomben faldt ...

Jeg spurgte høfligt, om jeg kunne hjælpe med noget. [På sit tydelige engelsk] præsenterede han sig som professor Iida ...

›Jeg er kristen,‹ sagde han. ›Jeg har fået at vide, at dette skulle være den ansvarshavende præsts kontor. Er De kristen? Det er dejligt at tale med en af Kristi disciple. Der er så få japanere, der er kristne.‹

Jeg førte ham ind på feltpræstens kontor og ventede, mens de to mænd talte sammen. Professor Iida fortalte kort, hvorfor han var kommet. Han havde været musiklærer på en skole for kristne piger, indtil den var blevet lukket på kejserens befaling ... Han var blevet kastet i fængsel, fordi han bekendte sig til kristendommen. Efter sin løsladelse var han vendt tilbage til Nagasaki og var fortsat med at undervise i musik i sit hjem, skønt det var forbudt. Det var lykkedes ham at holde sammen på et lille kor, og nu ville han være glad, hvis ... koret [kunne] få lov til at give en koncert for de amerikanske soldater.

›Vi kender lidt til den amerikanske jul,‹ sagde han. ›Vi kunne godt tænke os at gøre noget, der kunne gøre jeres jul i Japan mere glædelig.‹

Jeg var sikker på, at feltpræsten ville afslå anmodningen. Vores enhed bestod af forhærdede soldater, som havde været hjemmefra i fire år, og som havde kæmpet mod fjenden fra Saipan til Iwo-jima ... Men der var noget ved manden, der vidnede om et oprigtigt ønske om at gøre en god gerning, så ... tilladelsen blev givet. Koncerten skulle holdes juleaften.

Regnen var hørt op, og der sænkede sig en ro over krateret efter atombomben, som vækkede minder om den stille nat for så længe siden. Mange overværede koncerten – der var ikke andet at foretage sig. Teaterets nedfaldne tag var blevet fjernet, og der sad mænd rundt omkring på de sønderbombede mure. Den sædvanlige forbigående tavshed sænkede sig over publikum, mens de optrædende gik på scenen ...

Det første, vi lagde mærke til, var, at de sang på engelsk, og vi blev klar over, at de ikke forstod ordene, men havde lært sig dem udenad for vores skyld. Professor Iida havde undervist sine elever godt. De sang smukt. Vi sad som fortryllet. Det var, som om det var et kor fra himlen, der sang for os ... Det var, som om Kristus blev født på ny den aften.

Den sidste sang var en solo – en arie fra ›Messias‹. Med sin sang vidnede pigen om, at Jesus virkelig er menneskehedens Frelser, og det bragte tårerne frem. Efter sangen var der stille i et helt minut, hvorefter der lød en bragende klapsalve til den lille gruppe, som bukkede og bukkede.

Senere samme aften hjalp jeg professor Iida med at tage pynten ned. Jeg kunne ikke nære mig for at stille nogle spørgsmål, som etiketten egentlig forbød, men som nysgerrigheden krævede. Jeg måtte bare vide det.

›Hvordan lykkedes det Deres gruppe at overleve bomben?‹ spurgte jeg.

›Dette er kun halvdelen af min gruppe,‹ sagde han stille, men virkede ikke fornærmet over, at jeg rippede op i hans sorg, så jeg tog mig den frihed at stille endnu et par spørgsmål.

›Og hvad med deres familier?‹

›De har næsten alle mistet et eller flere familiemedlemmer. Nogle af dem er forældreløse.‹

›Hvad med hende, der sang solo? Hun må da have en sjæl som en engel, sådan som hun sang.‹

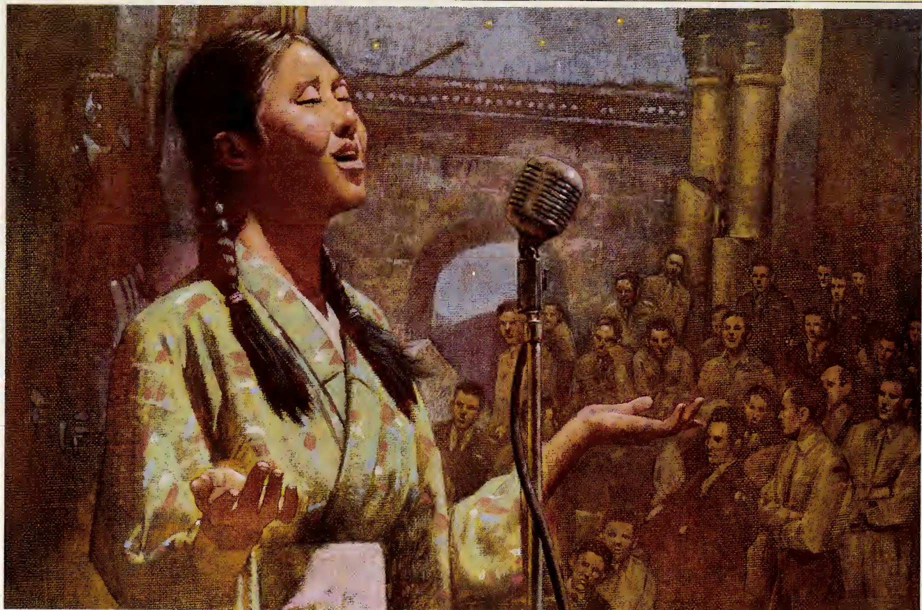
›Hendes mor og to af hendes brødre omkom. Ja, hun sang godt. Jeg er meget stolt af hende. Hun er min datter ...‹

Næste dag var det juledag – den dag jeg husker bedst. For den dag vidste jeg, at kristendommen ikke havde slået fejl trods menneskenes uvilje til at leve efter hans lærdomme. Jeg havde set hadet vige for tjeneste, smerte for glæde og sorg for tilgivelse. Det var alt sammen muligt, fordi et barn var blevet født i en stald [og] senere forkyndte kærlighed til Gud og vore medmennesker. Vi havde voldt dem den største sorg, og alligevel var vi deres kristne brødre, og som sådan var de villige til at glemme deres sorg og sammen med os synge, ›fred på jord, Guds velbehag‹.

Ordene i frøken Iidas vidnesbyrd – ›Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar‹ – ville ikke blive bragt til tavshed. De syntes gang på gang at genlyde ud over den halvdøde by den dag.

Den dag lærte jeg også, at der findes en kraft på jorden, som er større end atombomben.«[2]

Denne kraft har haft en positiv indflydelse på hærskarer af hans disciple på jorden i mere end 2000 år. Det er den

»Men sin sang vidnede pigen om, at Jesus virkelig er menneskehedens Frelser ... Jeg havde set hadet vige for tjeneste, smerte for glæde og sorg for tilgivelse.«

kraft, der ligger i kundskaben om, at Jesus Kristus er vor Forløser, vor Frelser, vor Talsmand over for Faderen, kongernes Konge, herrernes Herre og Fredsfyrsten. Det er den kraft, ved hvilken vi gennem tro og lydighed mod hans lærdomme kan finde glæde og lykke, fred og trøst.

Det er den præstedømmemagt, ved hvilken verden blev skabt, og planen for frelse og lykke blev lagt til evig velsignelse for os, hvis vi er tro mod vore pagter. Det er den kraft, som blev forøget ved hans smerte på korset, og som bringer menneskeheden den vigtigste velsignelse. Den største af alle gerninger i hele verdenshistorien var vor Frelser og Forløsers sonoffer.

Dette offer mindes vi på denne tid af året, hvor vi fejrer hans fødsel. Det er kun ved Fredsfyrstens sonoffer, at vi lærer fredens sande kraft at kende. ■

NOTER

1. »Langt, langt herfra«, *Salmer og sange*, nr. 133.
2. »A Greater Power«, *Christmas I Remember Best: A Compilation of Christmas Stories from the Pages of the Deseret News*, 1983, s. 51-53.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

Tænk bønsomt over dette budskab, og vælg derpå en undervisningsmetode, der giver familiens medlemmer lyst til at deltage. Her er nogle eksempler:

1. Vis et billede af Frelseren, der beder i Getsemane, af korsfæstelsen eller af den opstandne Herre, der viser sårene i sine hænder (se Evangelisk kunst, 227, 230 eller 234). Spørg familien om, hvilken stor gave Jesus har givet os ved sin forsoning. Hvordan kan denne gave give os fred?

2. Fremhæv professorens eksempel på, hvordan vi bør tilgive, og bed familien om at tænke over, om der er nogen, de bør tilgive. Bed familiens medlemmer om at tænke over, om de måske har brug for andres tilgivelse, og over, hvad de kan gøre for at få denne tilgivelse.

3. Bed familien om at overveje at vælge en person eller en familie, som de kan velsigne denne jul – ligesom professor Iida gjorde.

Han lever

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har højtideligt aflagt vidnesbyrd om vor Frelser Jesus Kristus. De vidner om, at Jesus er vor himmelske Faders Enbårne Søn – Det Gamle Testamentes store Jahve og Det Nye Testamentes Messias.

På de følgende sider og på side 9 underviser vore sidste dages profeter, seere og åbenbarere hver især og samlet om Frelseren og vidner om, at han lever.

Præsident Gordon B. Hinckley

»Han lever, verdens Frelser og Forløser, hvis forsoning er en barmhjertighedsgerning, der gavner hele verden … Det, som han har gjort for os, kunne vi ikke selv have udrettet. Han har tilført vores jordiske liv indhold. Han har skænket os det evige liv som gave … Gud være lovet for den gave, som er hans Søn, verdens Forløser, menneskehedens Frelser, Livets og Fredens Fyrste, Den Hellige« (»Et vidnesbyrd om Guds Søn«, *Liahona*, december 2002, 4-5).

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»[Jesus Kristus] lærer os sandheden – men han er mere end en lærer. Han er eksemplet på det fuldkomne liv – men han er mere end et eksempel. Han er den store Læge – men han er mere end en læge. Han er verdens bogstavelige Frelser … Som hans vidne erklærer jeg for jer, at han lever, og at gennem ham skal vi også leve« (»Mesterens vej«, *Liahona*, januar 2003, s. 7).

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

»Som Faderens enbårne Søn i kødet arvede Jesus guddommelige egenskaber. Han er det eneste menneske, som nogen sinde er eller vil blive født, der kunne udføre denne afgørende og guddommelige gerning. Som det eneste syndfri menneske, der nogensinde har levet på jorden, var han ikke underlagt den åndelige død. Da han var en gud, besad han også magt over den fysiske død. Han gjorde således det for os, som vi ikke kan gøre for os selv« (»Forsoningen: Vores største håb«, *Liahona*, januar 2002, s. 20).

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

»Jeg bærer vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Han lever. Han er vor Forløser og vor Frelser. Han præsiderer over denne kirke. Han er ikke fremmed for sine tjenere her, og mens vi trygt går fremtiden i møde, er hans Ånd med os« (»Kristi fredsommelige tilhængere«, *Liahona*, december 1998, s. 24).

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum

»[Jesu Kristi] sonoffer for hele menneskeheden er hovedbegivenheden i vor himmelske Faders børns historie her på jorden. Hver enkelt, som accepterer hans guddommelige plan, må acceptere vor Frelsers rolle og indgå pagt om at holde hans love, som vor Fader har fremlagt for os. Når vi tager imod Kristus i ånd og gerning, kan vi vinde frelse« (»Herrens nadver«, *Stjernen*, juli 1996, s. 58).

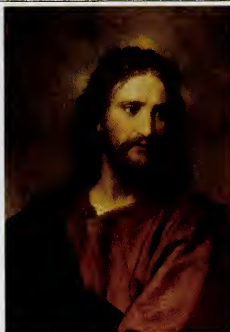

Ældste David B. Haight (1906–2004) fra De Tolv Apostles Kvorum

»Det er bydende nødvendigt, at vi gør vores yderste for at udvide vores forståelse af [Jesu Kristi] førjordiske hverv, hans jordiske tjenestegerning, hans uretfærdige korsfæstelse, smerten i hans lidelse, hans endelige offer og hans opstandelse. Vi står hver især i dyb gæld til ham, for vi blev købt ved udgydelsen af hans dyrebare blod« (»Jesus fra Nazaret«, *Stjernen*, juli 1994, s. 72).

Ældste Neal A. Maxwell (1926–2004) fra De Tolv Apostles Kvorum

»Vi kan i virkeligheden ikke lære noget af dyb og varig betydning om Jesus, medmindre vi tager hans åg på os. Først da kan vi – om end i meget mindre målestok – gennem relevante erfaringer dybfølt lære om ham og hans guddommelige egenskaber. Der er ikke noget abstrakt ved det. Det bliver noget meget personligt for os« (»Jesus, the Perfect Mentor«, *Ensign,* februar 2001, s. 13).

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum

»Ligesom en veluddannet musiker kan genkende en symfonis komponist ud fra dens stil og opbygning, kan en veluddannet kirurg genkende menneskets Skaber på vores anatomis stil og opbygning ... Denne lighed giver yderligere bevis og dyb åndelig bekræftelse af vores guddommelige skabelse af samme Skaber« (»Jesus Kristus: Vores mester og meget mere«, *Liahona*, april 2000, s. 6).

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum

»Hvis vi har tro på Herren Jesus Kristus, må vi også have tillid til ham. Vi skal have så stor tillid til ham, at vi vil tage imod hans vilje ud fra kundskaben om, at han ved, hvad der er bedst for os ... Vi forstår Frelserens ord: ›Dersom I vil tro på mig, skal I have magt til at gøre alt, hvad jeg anser for gavnligt‹ (Moroni 7:33)« (»Tro på Herren Jesus Kristus«, *Stjernen*, juli 1994, s. 97).

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum

»Gud, vor evige Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, har atter talt fra himlen og har kaldet profeter og apostle til at undervise i det evige evangeliums fylde ... Det er vidunderligt at vide ... Det gør ens livsløb mere sikkert, fordi det udgør et anker, som er med til at forankre en til evangeliets lærdomme« (»Steadfast in Christ«, *Ensign,* december 1993, s. 50).

Ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum

»I det førjordiske råd, hvor vi alle var til stede ... anførte [Frelseren] det godes styrker mod Satan og hans tilhængere i den kamp om menneskesjæle, der begyndte før denne jord blev dannet. Den kamp fortsætter i dag. Vi var alle på Jesu side dengang, og vi er på Jesu side i dag« (»Kristne i tro og gerning«, *Stjernen*, januar 1997, s. 68).

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum

»Jeg ved, at Frelseren lever, at han er en opstanden, herliggjort person i besiddelse af fuldkommen kærlighed. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han gav sit liv, så at vi kan leve sammen med ham for evigt. Han er vores håb, vor Formidler og vor Forløser« (»Han lever«, *Liahona*, januar 2000, s. 108).

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum

»Jesus Kristus ... er lyset fra forsoningen, som blev fuldført i Getsemane Have og på Golgata. Han påtog sig verdens synder, for at hele menneskeheden kunne opnå evigt liv. Han er lyset fra den tomme grav ... Han er *mit* lys, *min* Forløser, *min* Frelser – og jeres« (»Ud af mørket til sit underfulde lys«, *Liahona*, juli 2002, s. 79-80).

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum

»Jeg vidner om Guds kærlighed og Frelserens magt til at stilne stormen. Husk altid på den bibelske beretning [om Peter, der gik på vandet], hvor [Kristus] også befandt sig på vandet ... Kun den, som har kæmpet med disse faretruende bølger, er retfærdiggjort i at sige til *os – så vel som til havet*: ›Ti stille, hold inde‹ [Mark 4:39]. Kun den, som har båret hele den fulde vægt af denne modstand, kan nogensinde være retfærdiggjort i at sige til os: ›Vær frimodige‹ [Joh 16:33]« (»En ypperstepræst for de goder, som nu er blevet til«, *Liahona,* januar 2000, s. 43).

Ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum

»Jesus Kristus er verdens lys og liv. Hvis vi ikke vælger at søge ham, opdager vi, at vi har fjernet os fra ham ... Uanset om I vælger at holde befalingen om altid at erindre ham eller ej, erindrer han altid jer« (»Always,« *Ensign,* oktober 1999, s. 12). ■

DEN LEVENDE KRISTUS

APOSTLENES VIDNESBYRD

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nu, hvor vi mindes Jesu Kristi fødsel for to tusind år siden, bærer vi vores vidnesbyrd om, at han virkelig levede et enestående liv, og at hans store sonoffer rummer uendelig kraft. Ingen anden har haft så vidtrækkende indflydelse på alle, der har levet, og som kommer til at leve på jorden.

Han var Det Gamle Testamentes store Jehova (Jahve) og Det Nye Testamentes Messias. Under sin Faders ledelse skabte han jorden. »Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er« (Joh 1:3). Skønt han var uden synd, lod han sig døbe for at opfylde al retfærdighed. Han »færdedes overalt og gjorde vel« (ApG 10:38), men blev foragtet for det. Hans evangelium var et budskab om fred og velvilje. Han opfordrede alle til at følge sit eksempel. Han vandrede ad Palæstinas veje, hvor han helbredte de syge, gjorde de blinde seende og opvakte de døde. Han forkyndte evighedens sandheder, virkeligheden af vores førjordiske tilværelse, formålet med vores liv på jorden og Guds sønners og døtres muligheder i det kommende liv.

Han indstiftede nadveren som en påmindelse om sit store sonoffer. Han blev pågrebet og anklaget på falsk grundlag, kendt skyldig for at stille pøblen tilfreds og dømt til at dø på Golgatas kors. Han gav sit liv for at sone for hele menneskehedens synder. Hans gave var en storslået gave som stedfortræder for alle mennesker, der nogensinde kommer til at leve på jorden.

Vi bærer højtideligt vidnesbyrd om, at hans liv, der spiller en central rolle i menneskets historie, hverken begyndte i Betlehem eller endte på Golgata. Han var Faderens Førstefødte, den Enbårne Søn i kødet, verdens Forløser.

Han opstod fra graven som »førstegrøden af dem, der er sovet hen« (1 Kor 15:20). Som den opstandne Herre besøgte han dem, han havde elsket i dette liv. Han virkede også blandt sine »andre får« (Joh 10:16) i oldtidens Amerika. I vore dage viste han og hans Fader sig for drengen Joseph Smith og indvarslede den lovede »tidernes fylde« (Ef 1:10).

Om den levende Kristus skrev profeten Joseph: »Hans øjne var som en ildslue, hans hår var hvidt som nyfalden sne, og hans ansigt overgik solen i klarhed. Hans røst var som store vandes brusen, ja, Jehovas røst, som sagde:

Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen« (L&P 110:3-4).

Om ham har profeten også sagt: »Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Faderens højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud« (L&P 76:22-24).

Vi erklærer i al højtidelighed, at hans præstedømme og hans Kirke er blevet gengivet til jorden – »bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Jesus Kristus selv som hovedhjørnesten« (Ef 2:20).

Vi bærer vidnesbyrd om, at han en dag vil vende tilbage til jorden. »Herrens herlighed skal åbenbares, og alle mennesker skal se den« (Es 40:5). Han skal herske som Kongernes Konge og regere som Herrernes Herre, og hvert knæ skal bøje sig og hver tunge skal tilbede ham. Enhver af os skal fremstilles for Gud for at blive dømt efter vore gerninger og vores hjertes ønsker.

Vi bærer, som hans behørigt indsatte apostle, vidnesbyrd om, at Jesus er den levende Kristus, Guds udødelige Søn. Han er den store kong Immanuel, som i dag står ved sin Faders højre hånd. Han er verdens lys og liv og håb. Hans vej er den sti, der fører til glæde i dette liv og evigt liv i den kommende verden. Vi takker Gud for den enestående gave, som han gav os i form af sin guddommelige Søn.

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
James E. Faust

1. januar 2000

DE TOLVS KVORUM

Boyd K. Packer
L. Tom Perry
David B. Haight
Neal A. Maxwell
Russell M. Nelson
Dallin H. Oaks
M. Russell Ballard
Joseph B. Wirthlin
Richard G. Scott
Robert D. Hales
Jeffrey R. Holland
Henry B. Eyring

DEN GUDDOMMELIGE PÅVIRKNING

ÆLDSTE M. RUSSELL BALLARD
De Tolv Apostles Kvorum

Jeg har personligt lært, at åndelige sår kan heles, hvis I og jeg gør den ekstra personlige indsats, der kræves.

Jesus Kristus magter at helbrede alle slags sygdomme, både åndelige og fysiske. En kvinde blev helbredt ved ganske enkelt at røre ved kvasten på hans kappe, sådan som der står i Lukasevangeliet:

»Men Jesus sagde: ›Der var en, som rørte ved mig, for jeg mærkede, at der udgik en kraft fra mig.‹

Da kvinden så, at det ikke var forblevet ubemærket, kom hun skælvende frem, og hun faldt ned for ham og fortalte i hele folkets påhør, hvorfor hun havde rørt ved ham, og hvordan hun straks var blevet helbredt.

Han sagde til hende: ›Datter, din tro har frelst dig. Gå bort med fred!‹« (Luk 8:46-48).

Kan Mesteren påvirke andre mennesker gennem jer og mig? Ja, det kan han helt bestemt, og det gør han, hvis vi gør vores del.

Hun gjorde sin del

En lærerinde i Unge Piger havde en blind pige i sin klasse, som kun kunne deltagelse i begrænset omfang, fordi hun havde svært ved at følge den almindelige undervisning. Lærerinden besøgte pigen i hendes hjem og læste højt for hende, mens pigen oversatte sin Personlige fremgang til blindskrift. Det tog to år. Lærerinden opfordrede også de andre piger i klassen til at hjælpe til. Under hendes ledelse besøgte de hende i hendes hjem og læste op for hende af undervisningshæftet, indtil bogen var oversat til blindskrift.

Mesteren virkede gennem denne lærerinde og var ikke alene til velsignelse for pigen, men også for mange andre, som er blinde, for hendes oversættelse til blindskrift kan nu fås fra Unge Pigers hovedkontor.

Et lille stykke brød – et stort hjerte

Fra tid til anden kan Frelseren nå ud til andre gennem små børn med et stort hjerte. En vidunderlig kvinde havde modtaget missionærernes lektioner, men havde endnu ikke helt afgjort, om hun ville lade sig døbe. En søndag bestemte hun sig til at komme til nadvermødet i et ward, hvor der ikke var nogen, der kendte hende. Hun ville gerne

Kan Mesteren påvirke andre mennesker gennem jer og mig? Ja, det kan han helt bestemt, og det gør han, hvis vi gør vores del.

På vej ud af Kirkens kontorer fik vi et glimt af præsident Kimball, og min unge ven spurgte: »Taler præsident Kimball nogen sinde med sådan nogle som mig?« Den korte tid sammen med ham var uforglemmelig. Hans råd var evigtgyldige, og hans kærlighed til den unge mand var uomtvistelig.

sidde et sted, hvor hun kunne være alene med sine egne tanker. Hun sad ved siden af en lille dreng. Da nadveren blev omdelt, lagde den lille dreng mærke til, at hun ikke tog nadverbrødet. Da brødet blev rakt til ham, delte han forsigtigt et stykke brød i to og gav hende det ene stykke. Kvinden var meget imponeret over, at et barn ville udføre en så venlig handling. Den dag kontaktede hun missionærerne og sagde: »Hvis det er, hvad I lærer børnene i jeres kirke, så ønsker jeg at blive medlem.«

Hjælp ham til at forstå

Herren sagde til nephiterne: »Derfor, hold jeres lys op, så det kan skinne for verden. Se, jeg er lyset, som I skal holde frem« (3 Nephi 18:24). Følgende er et eksempel på, hvordan Herrens lys skinnede for en, som desperat havde brug for det. Jeg besøgte engang en meget nær ven, kort efter at han havde mistet sin evige ægtefælle. Jeg spurgte ham: »Hvad kan jeg gøre for at hjælpe nu?« Han svarede: »Hjælp min søn til at forstå.« Sønnen elskede sin mor meget højt. Da han så hende lide måned efter måned, begyndte han at føle, at bønnerne og præstedømmets velsignelser forblev ubesvaret. Det fik hans tro på vor himmelske Fader til at vakle, og han mistede Herrens lys i sin tilværelse.

Ordene genlød i mine ører: »Hjælp min søn til at forstå.« Jeg spurgte mig selv: »Hvordan? Hvad kan jeg gøre?« Til sidst bad jeg ham om at komme ind til Kirkens hovedsæde og tale med mig. Da han kom, og vi gik ned i spisesalen, skete der noget helt usædvanligt, mens vi spiste. Mens vi talte sammen, kom mange af Kirkens generalautoriteter forbi vores bord og hilste på os. Han hilste på otte af de tolv apostle. Aldrig før eller siden har jeg set så mange medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum i spisesalen samtidig.

Da vi forlod Kirkens kontorer, skete der noget andet usædvanligt. Vi fik et glimt af præsident Kimball (1895-1985), og min unge ven spurgte: »Taler præsident Kimball nogen sinde med sådan nogle som mig?« Vi fik en sjælden lejlighed til at tale med præsident Kimball i nogle få minutter. Den korte tid sammen med ham var uforglemmelig. Hans råd var evigtgyldige, og hans kærlighed til den unge mand var uomtvistelig. Både min ven og jeg blev dybt rørt i løbet af det par minutter.

De sidste ord, præsident Kimball sagde til den unge mand, efter at han havde omfavnet ham kærligt, rørte min ven dybt. Han sagde: »Min dreng, når du kommer hjem fra din mission, forstår du bedre det, vi har talt om her.« Den dag gjorde Guds profet et indtryk, som jeg tror, kun en profet kan give. Gennem ham påvirkede Frelseren min unge ven og fik ham til at se Herrens lys.

Da vi kom tilbage til parkeringspladsen, lagde jeg armen om ham og sagde: »Jeg ved, at din mor ved, at du er her i dag. Takket

ILLUSTRATION: SAM LAWLOR

været hendes kærlighed til Herren og til dig er jeg overbevist om, at vor himmelske Fader har ladet os føle hendes tilstedeværelse her i dag.« Tårerne flød, holdninger ændredes, fokus blev klart, og forpligtelser blev indgået.

Hvor var det vidunderligt, mine brødre og søstre, et par måneder senere at kunne fortælle præsident Kimball, at denne gode, unge mand trofast og dygtigt udførte sit arbejde som fuldtidsmissionær!

Frelserens påvirkning

Må jeg til sidst fortælle om, hvordan Herren påvirker os personligt ved vores egen tro og vore egne bønner. Vores søn blev far til en dejlig lille pige, som kun blev fem måneder gammel. Den kærlighed og omsorg, som hendes forældre viste hende, gjorde dybt indtryk. Dette nyfødte barnebarns kamp for livet var næsten mere, end vi kunne bære. Aftenen før hendes død tog vi til hospitalet for at yde vore børn den støtte, vi kunne.

Senere samme aften knælede hans mor og jeg i vores søns hjem sammen med ham for at bede om vejledning. Da vi vendte tilbage til hospitalet, og jeg tog mit lille barnebarns hånd og så på hende, følte jeg Frelserens kærlighed. I mine tanker lød følgende ord, som om de var talt af hende til mig: »Tag dig det ikke nær, bedstefar, jeg skal nok få det godt.« Jeg følte fred i hjertet. Mesterens ro faldt over os alle. Kort efter fik hun fred og kunne vende tilbage til sine himmelske forældre.

Jo, søskende, vi kan føle Frelserens påvirkning, og vi kan hjælpe hinanden til at føle den guddommelige påvirkning. Vi kan velsigne hinanden ved at vise omsorg for den vildfarne unge mand eller pige, for den mindre aktive voksne, for enken, for den aldrende, for den syge og for alle andre Guds børn, hvad enten de tilhører vores tro eller ej.

Vi må på en eller anden måde forstå den store betydning af at føle evangeliets velsignelser og Herrens fred. Vi kan velsigne hinanden, når vi formidler Frelserens påvirkning til gavn for vore medmennesker.

Jeg ved godt, at mange af jer er meget bevidste om andre menneskers behov. Jeg ved også, at I og jeg kan gøre meget mere. Lad os beslutte os for aldrig at lade en dag gå, uden at vi har bestræbt os på at påvirke en eller anden ved at tjene dem! Så kan vi i højere grad glæde os over og påskønne Frelserens smukke formaning: »Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40). ■

Fra en generalkonferencetale fra oktober 1980.

Da jeg tog mit lille barnebarns hånd og så på hende, følte jeg Frelserens kærlighed. I mine tanker lød følgende ord, som om de var talt af hende til mig: »Tag dig det ikke nær, bedstefar, jeg skal nok få det godt.«

STYRK FAMILIEN

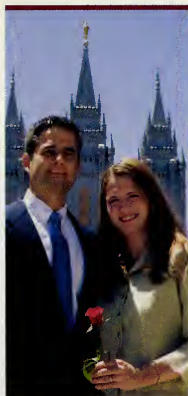
FAMILIEN ER AF AFGØRENDE BETYDNING I SKABERENS PLAN

En artikel i en serie, der rummer forslag til, hvordan man kan studere og anvende »Familien: En proklamation til verden«.

»Vi, Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for hans børns evige skæbne.«[1]

Familien under angreb

Familien, samfundets mest grundlæggende institution, er under angreb på alle fronter. Ægteskabsbrud, skilsmisse, papirløst ægteskab, mishandling af børn og ægtefælle, homoseksualitet, abort, teenagegraviditet,

ulydige børn, økonomiske problemer og en stigende uvilje blandt ægtepar til at føde og opdrage børn – alle disse forhold og mange andre viser, at modstanderen er meget bevidst om den afgørende rolle, familien spiller med hensyn til Guds børns skæbne.

»Fordi familien spiller en så vigtig rolle for den evige plan for lykke,« har ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum sagt, »arbejder Satan hårdt på at undermine familiens hellighed, at forklejne betydningen af mandens og kvindens roller, at tilskynde til moralsk urenhed og

FOTO AF ROSER © PHOTOSPIN; MODELFOTO AF ÆGTEPAR: JOHN LUKE

overtrædelse af den hellige kyskhedslov og at afskrække forældre fra at betragte det at få og opdrage børn som noget af det vigtigste.«[2]

Selv under disse forhold behøver vi ikke at frygte. Gud er med os. I den sidste ende skal det gode nok sejre over det onde. Her og nu må vi dog indtage vores plads i frontlinjen i denne krig, som begyndte i den førjordiske verden, og gøre vores yderste for at bevare og beskytte familiens hellighed.

»Der er intet i denne verden så vigtigt som at skabe og fuldkommengøre familieenheder.«

Ægteskabet er indstiftet af Gud

Det første, vi kan og må gøre, er at forberede os selv og vore børn til de tempelordinancer, som knytter familien sammen for evigt. Ældste Bruce R. McConkie (1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Fra vores fødsel på jorden til det øjeblik, vi bliver gift i templet, drejer alt i det evangeliske system sig om at forberede os og gøre os værdige til at indtræde i denne hellige ægteskabsorden, som gør os til mand og hustru i dette liv og i den tilkommende verden ... Der er intet i denne verden så vigtigt som at skabe og fuldkommengøre familieenheder.«[3]

Tempelvielsen er begyndelsen på en ny enhed, som kan vare ved for evigt – en evig familie. Det er derfor yderst vigtigt, at mand og hustru holder de pagter, de indgår i Herrens hus. Præsident Joseph Fielding Smith har sagt: »Ifølge kirkens lov er ægteskabet den helligste og mest alvorlige forordning. Hvis mand og hustru forbliver i deres pagter, vil det føre dem til fylden af ophøjelse i Guds rige.«[4]

Evig frelse – et familieanliggende

»Fylden af evig frelse er et familieanliggende,« har ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum sagt. »Evangeliets plan har sin oprindelse i en evig families råd, den udføres gennem vore jordiske familier, og dens skæbne ligger i vore evige familier.«[5]

»Gud valgte at sende sine åndelige børn til jorden ved at lade dem blive født ind i en familie. Ægteskabet og familiesammenholdet er de vigtigste forudsætninger for, at han kan opnå sine hensigter. Vi gør os ikke vore livserfaringer i Edens have, men i en verden, hvor vi konfronteres med udfordringer, modsætninger, genvordigheder og fristelser (se 2 Nephi 2:11).«[6] Derfor bør vi ikke frygte vor tid, men bør betragte den som et miljø, hvor vi kan styrke vores tro og finpudse vores lydighed. Som ældste Joe J. Christensen, et tidligere medlemmer af De Halvfjerds' Præsidium, har sagt: »Hvor mange virkelig fremragende mennesker kender I, som aldrig har været nødt til at kæmpe?«[7]

Familien er den vigtigste søjle i Guds plan, som hjælper os til at modstå det onde, overvinde vore svagheder og udarbejde vores frelse. Af denne årsag bør vi gøre alt, hvad vi kan for at styrke familien i denne tid med forvirring og modstand.

Håb til en falden verden

I takt med at Satan og hans håndlangere arbejder på at nedbryde familien, er der mange mennesker, der ser bort fra de glæder og velsignelser, som en stærk og kærlig familie kan tilbyde. I dette voksende mørke skinner det gengivne evangeliums lærdomme og ordinancer som en enestående, lysende bavn. Hvis vi bygger vores familie på evangeliets sikre grundvold, stråler vores lys klarere og tiltrækker dem, som søger håb og lykke i en forsumpet verden, der ikke tilbyder nogen af delene. ■

NOTER

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, oktober 2004, s. 49.
2. Se »Den evige familie«, *Stjernen*, januar 1997, s. 62.
3. Conference Report, april 1970, s. 27.
4. *Lærdomme om Frelse*, saml. Bruce R. McConkie, 3 bd., 1977-1980, 2:76.
5. »Parental Leadership in the Family«, *Ensign*, juni 1985, s. 7.
6. Daniel K Judd, Guy L. Dorius og David C. Dollahite, »Families and the Great Plan of Happiness«, David C. Dollahite, red., *Strengthening Our Families: An In-Depth Look at the Proclamation on the Family*, 2000, s. 8.
7. »Grådighed, egoisme og frådseri«, *Liahona*, juli 1999, s. 10.

Et julebroderi

På trods af, at min mor døde i julen, lærte vi, at vi atter kunne føle fred.

DAVID TOY

Jeg er førstegangsfar. Nu føler jeg – måske mere end nogen sinde før – at jeg ønsker og har brug for en evig familie.

Princippet om den evige familie ændrede mit liv, selv inden jeg blev født. Da min far friede til min mor, udtrykte hun i et brev, som har været uvurderligt for vores familie, sine stærke ønsker om at blive viet i templet. I brevet står der blandt andet:

»Et tempelægteskab er evigt. Det varer ved efter døden. Børn af forældre, [som] er viet i templet, [og] som lever op til deres løfter, mødes igen med deres forældre i himlen. Familieenheden bevares for tid og evighed. Steve, jeg tror på, at det er sandt, lige så sikkert som jeg tror på, at solen står op i morgen. Og jeg tror også på, at så højt, som min himmelske Fader elsker mig, og så højt som han elsker dig, kunne han ikke bevare noget andet forhold efter døden, for han er en sanddru Gud, som er bundet af sit ord.

Steve, hvis jeg elsker dig så højt, og jeg har jo kun kendt dig i to et halvt år, hvor meget mere kommer du da ikke til at betyde for mig, som årene går? Hvis jeg ikke kan svare dig nu, fordi jeg ikke kan overskue, hvad konsekvenserne ville blive, hvordan kunne jeg så nogen sinde overskue dem senere?

Uden Guds pagt kan to mennesker skabe en tilværelse sammen blot for at opleve, at det hele rives bort i et uventet mareridt. Man ville ikke have nogen sjælefred.«

Disse ord udgjorde den ekstra opmuntring, der fik min far til at tilslutte sig Kirken. Min mor sagde ja til at blive gift, og mine forældre blev beseglet i templet for tid og evighed. Min fars vidnesbyrd blev styrket af den fred, han fandt i tempelægteskabet – en fred, som fik stor betydning nogle år senere.

En tidlig lørdag morgen, den 19. december 1987, steg min familie ind i vores

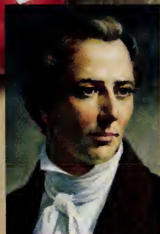
KORSSTINGSBRODERI SYET AF KATHLEEN HOWARD; FOTO: JOHN LUKE

Min etårige søster valgte den første gave, og min far fjernede gavepapiret for hende. Indeni lå er korsstingsbroderi, som min mor havde syet. Der stod: »Vores kærligheds kreds er evig«.

bil for at køre den fire timer lange tur fra Shelley i Idaho til Salt Lake City i Utah for at købe de sidste julegaver og se lysene på Tempelpladsen. Turen var triviel. Vi havde taget den mange gange før, og jeg faldt hurtigt i søvn på bagsædet.

Mindre end en time senere vågnede jeg forskrækket, da bilen slingrede til venstre og derefter til højre. Pludselig blev jeg kastet ud af bilen og landede på ryggen i den kolde snedækkede vejkant. Det var kun et øjeblik siden min mor havde spændt min etårige søster fast til hendes sæde efter at have givet hende mad, men hun havde endnu ikke selv fået taget sikkerhedssele på. Jeg sad og gned mig på hoften og lyttede til, hvordan vores bil trillede rundt i baggrunden og prøvede at komme i tanke om, hvordan det var, jeg var faldet i søvn.

Da bilen endelig holdt stille, var alt stille i et øjeblik. Da jeg fik øje på vores smadrede bil, begyndte det at gå op for mig, hvad der var sket, selv om jeg stadig ikke forstod, hvor alvorlig den tragiske ulykke var.

JOSEPH SMITH: ALVIN GITTINS

Jeg grunder ofte over profeten Josephs Smiths trøstende ord: »Samme selskabelighed, som findes blandt os her, skal også findes blandt os der, kun med den forskel, at den dér er forbundet med evig herlighed, hvilken herlighed vi ikke nyder her.«

Let forslået og ret forvirret gik jeg hen til bilvraget og min familie. Det lød, som om alle havde slået sig. Jeg gik hen til min mor, som sad op ad et af bilens dæk, og spurgte hende, hvordan hun havde det. De ubeslutsomme ord, »Det ved jeg ikke,« beroligede mit bange sind.

Inden for nogle minutter kom der en redningshelikopter for at bringe min mor og femårige bror, Josh, til et nærliggende sygehus. Jeg steg op ind i en af de to ambulancer, som kørte resten af min kvæstede familie på skadestuen. Jeg havde kun fået en hudafskrabning på ryggen og var den, der var kommet mindst til skade.

Mine forældre og søskende blev kørt ind på forskellige undersøgelsesstuer til behandling, før vi på min fars anmodning var samlet igen omkring en time senere på en lille stue. Jeg så rundt i stuen på mine familiemedlemmer, som endnu kun havde fået en nødtørftig behandling og begyndte at tænke på følgerne af denne utænkelige tragedie. Der var to i familien, der manglede: Josh, som jeg senere fandt ud af lå i koma, og mor.

Jeg skal aldrig glemme de ord, min far sagde.

»Mor er død,« fremmumlede han gennem tårerne.

Mit hjerte sank i livet på mig, og tårerne vældede frem i mine øjne Alle på stuen stod tavse et øjeblik, mens vi prøvede at fatte, hvad der var blevet sagt.

»Hvem skal nu lave mad til os?« spurgte niårige Sarah.

Far svarede så trøstende, som han magtede under omstændighederne. »Det ved jeg ikke. Vi finder ud af noget.«

Julen faldt kun seks dage efter ulykken og var anderledes det år. Vi udskød at fejre højtiden, indtil Josh var kommet sig på meget, at han kunne komme hjem. Den særlige julemorgen samledes mine syv brødre, min søster og jeg sammen med min far i en kreds omkring træet for at pakke gaver op. Som det var tradition i vores familie valgte den yngste – min etårige søster – den første gave, der skulle åbnes. Hun valgte en gave, min mor havde lavet til familien, før hun døde.

Far fjernede gavepapiret fra et korsstingsbroderi, hvorpå der stod: »Vores kærligheds kreds er evig«. Betydning af disse enkle ord gav min familie fred i denne svære tid og har knyttet os sammen lige siden med kundskaben om, at vi skal se vores mor igen.

I dag, næsten 17 år senere, tænker jeg tilbage på den gribende sandhed om den evige familie, nu da jeg begynder at stifte min egen. Nu udspringer min konstante påmindelse om at leve værdigt ikke alene af mit ønske om at se min mor igen, men også af mit ønske om at leve evigt sammen med min hustru og vores lille dreng.

Jeg grunder ofte over profeten Joseph Smiths trøstende ord: »Samme selskabelighed, som findes blandt os her, skal også findes blandt os der, kun med den forskel, at den dér er forbundet med evig herlighed, hvilken herlighed vi ikke nyder her« (L&P 130:2).

Korsstingsbroderiet, som vi pakkede ud for mange år siden, hænger stadig på væggen i min families dagligstue og minder mig og mine søskende om vores elskede mor og giver os fortsat tro på vor himmelske Faders plan og fred i sjælen takket være løftet om den evige familie, som er gjort muligt på grund af vor Frelser Jesu Kristi offer. ■

David Toy er medlem af Tates Creek Ward i Lexington Stav i Kentucky.

GIV NOGET AF DIG SELV

DEN BEDSTE MÅDE AT UNDGÅ AT PAKKE SIG SELV FOR MEGET IND ER AT BRUGE SIN TID OG SINE TALENTER PÅ AT HJÆLPE ANDRE. (Se ApG 20:35).

MODELFOTO: WELDEN C. ANDERSEN

Hvordan kunne jeg vidne?

Jeg har i mange år med dyb taknemlighed følt den styrke, der udgår fra ordene i Ethers Bog.

ÆLDSTE HANS H. MATTSSON
Halvfjerdser-områdeautoritet
Det Centraleuropæiske Område

For mange år siden rejste min tvillingebror og jeg hjemmefra for at tjene Herren som fuldtidsmissionærer i England. Under flyveturen til London gik mange tanker gennem mit hoved. En ting var, at min bror og jeg måtte skilles, når vi kom til London, og for første gang i vores liv skulle vi ikke være sammen hver dag. Men det, der bekymrede mig mest, var, at jeg ikke var særlig god til at tale engelsk. Dengang fik missionærer fra Sverige ingen sprogundervisning eller anden uddannelse. De blev sendt direkte hjemmefra ud i missionsmarken. Jeg tænke på min tvillingebror, som var dygtig til sprog. Jeg interesserede mig mere for tekniske fag, og derfor havde jeg ikke brugt megen tid på sprog i skolen.

Jeg ankom til London og tog videre til Birmingham, hvor missionens hovedkontor lå. Missionspræsidenten og hans hustru tog hjerteligt imod mig med et stort smil. Alle, jeg mødte på missionskontoret, var glade og begejstrede og fortalte mig om studievejledninger, kammerater, hvordan man banker på døre osv. Men jeg forstod ikke så meget, for deres sprog var nyt og fremmed for mig.

Selv om alle omkring mig var venlige, følte jeg mig overvældet. Hvordan kunne jeg vidne om evangeliet på dette fremmede sprog? Jeg tilbragte en stor del af den første aften på mine knæ, hvor jeg spurgte vor himmelske Fader om, hvorfor han havde sendt mig hertil, og om der måske var sket en fejltagelse.

Næste dag viste en af missionspræsidentens assistenter mig et billede, der skildrede Ethers Bog 12:21. Jeg tog min svenske Mormons Bog op af min taske og læste: »Og dersom menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, for at de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Ether 12:27).

Hvis der var nogen, der havde en svaghed, så var det mig. Mit sind fyldtes af spørgsmål: Tror du virkelig på det, der står i dette vers? Og har du i så fald mod til at udøve den fornødne tro? Og kan du ydmyge dig for Herren, så dine svage sider kan blive til dine stærke sider?

ILLUSTRATION: GREGG THORKELSON

Min tanker gik tilbage til dengang, min tvillingebror og jeg var teenagere, og vores far havde udfordret os til at opnå vores eget vidnesbyrd snarere end at sætte vores lid til vores forældres tro. Jeg havde besluttet at følge hans råd. Jeg havde anstrengt mig for omhyggeligt at læse og grunde over Mormons Bog, og derpå havde jeg spurgt min himmelske Fader i bøn, om det, jeg havde læst, var sandt. Jeg spurgte, om Joseph Smith virkelig havde hørt og set de hellige og forunderlige syn, han havde beskrevet.

Som svar på min bøn var Herrens Ånd blevet udøst over mig. Jeg havde følt en brænden i brystet som bekræftelse af sandheden af det, jeg havde læst og spurgt vor himmelske Fader om. Jeg kunne i det mindste vidne om, at jeg havde et vidnesbyrd om Mormons Bog og om evangeliets gengivelse gennem profeten Joseph Smith.

Som usikker, ung missionær tænkte jeg tilbage på denne oplevelse, og jeg forstod, at eftersom jeg havde fået en bekræftelse fra Herren på, at Mormons Bog var sand, så måtte det, jeg læste i Ethers Bog også være sandt. Jeg knælede i ydmyg bøn for min himmelske Fader og udtrykte mine inderste følelse med hensyn til mit missionærkald og min sproglige svaghed. Jeg lovede ham, at jeg ville stå tidligt op hver morgen og studere de 70 sider med lektioner og skriftsteder, vi brugte, når vi underviste, og lære dem udenad. Jeg sagde til ham, at jeg havde tro på, at han til gengæld ville hjælpe mig med at lære sproget, så jeg kunne vidne om ham og hans Søn.

Fra da af bad jeg tidligt hver morgen til vor himmelske Fader og sagde: »Her er jeg. Lad os begynde.« På relativ kort tid kunne jeg vidne om, at skriftstedet i Ethers Bog var sandt. Min evne til at tale engelsk – som var en svaghed, da jeg begyndte min mission – blev en styrke for mig.

Denne oplevelse har været en velsignelse for mig hele livet. Jeg har mange gange tænkt, at jeg ikke kunne magte en ny kaldelse i Kirken. Men så har Ånden vidnet for mig og mindet mig om den oplevelse, jeg havde som ung missionær i England. Jeg har i mange år med dyb taknemlighed følt den styrke, der udgår fra de ord, der står i Ethers Bog. Ved Åndens kraft kan de give enhver af os styrke, vejledning og håb. ■

Jeg lovede min himmelske Fader, at jeg ville stå tidligt op hver morgen for at studere. Jeg havde tro på, at han til gengæld ville hjælpe mig med at lære engelsk.

Kom til Kristus

ÆLDSTE ROBERT R. STEUER
De Halvfjerds

Hvorfor skal vi komme til Kristus? Hvordan finder vi vej? Og hvordan ved vi, om vi er på rette vej?

Som en fortræffelig afslutning på Mormons Bog formaner profeten Moroni os til at komme til Kristus (se Moroni 10:30, 32). Hver gang jeg har grundet over betydningen af denne vigtige opfordring, har jeg tænkt: Hvorfor skal vi komme til Kristus? Hvordan finder vi vej? Og hvordan ved vi, om vi er på rette vej?

Hvorfor skal vi komme til Kristus?

Verden giver mange bud på, hvem eller hvad vi skal »komme til«. Forskellige religioner, filosofier, sociale systemer, politiske ideologier og forretningsinteresser eller hobbyer kræver vores troskab. Mange mennesker tror, at der er mange veje til himlen, og at det ikke betyder noget, hvilken en man benytter.

Da Jesus var på jorden, var der på et tidspunkt tusindvis af mennesker, som fulgte ham. Måske var de blot nysgerrige eller ville havde noget fra ham. Han delte fem brød og to fisk ud til dem og sagde: »Jeg er livets brød« (Joh 6:48). Da han fortalte om den lydighed, der var nødvendig, valgte mange ikke længere at komme til ham. Jesus spurgte sine tolv apostle: »Vil I også gå jeres vej?« (v. 67).

Peter svarede: »Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige« (v. 68–69).

Hvorfor skal vi komme til Kristus? Kort sagt fordi der ikke er alle andre veje, der fører til evigt liv. Jesus var meget ligefrem: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6).

I skrifterne står der, at »intet urent kan indkomme i« Guds hellige nærhed. For at kunne blive rene – at kunne »stå uplettede … på den yderste dag« – må vi vaskes rene ved Jesu Kristi blod, som soner (se 3 Nephi 27:19-20; se også Moroni 10:33). Kristus er det eneste navn, vej eller middel, hvorved vi kan komme til Faderen (se Mosiah 3:17; Helaman 5:9).

Nogle gange søger vi måske de forkerte steder – hos andre mennesker eller andre ting – efter svar på livets afgørende spørgsmål, hvor vi burde søge dem hos Frelseren og søge vejledning hos Helligånden. Når vi beslutter at se hen til Kristus og følge vore indre ædle tanker og følelser, begynder vores personlighed at vinde i integritet. Som præsident David O. McKay (1873-1970) sagde: »Det, som man i sit hjerte oprigtigt mener om Kristus, er afgørende for, hvem

man er, [og] i høj grad for hvordan man handler.«[1]

Hvordan finder vi vej?

Efter guddommelig hensigt stilles vi konstant over for mange vigtige beslutninger. Vi kan spørge os selv: Hvorfor er der så megen lidelse og had? Er der en Gud? Hvad tænker han om mig? Vi kommer til sidst til den konklusion, at vi ikke kender alle svarene, og at der bestemt må være nogen, som har større klarsyn. Hvis vi erkender, at denne person er Jesus Kristus, er vi tilbøjelige til at blive mere ydmyge og lærevillige og til ligesom Abraham at ønske »at vandre endnu mere retfærdigt« (Abraham 1:2).

Når vi i vore stille stunder grunder over livet, kan vi i vore tanker søge vejen til Kristus. Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, har sagt: »Lad jeres sjæl være meget stille, og lyt til Helligåndens hvisken. Følg de ædle, intuitive følelser, som er plantet dybt i jeres sjæl af Guddommen.«[2] Helligånden er en åbenbarer, hvis ansvar det er at lede os til Kristus (se Moroni 10:5-7; L&P 11:12-14). Når vi begynder at underkaste os »den Helligånds ledelse« (Mosiah 3:19), indrømmer vi vore fejl over for os selv og omvender os oprigtigt.

Med Helligåndens hjælp kan vi nu ydmygt adlyde lovene om lydighed og ofre og udholde den modgang, vi rammes af. Da

Verden vil have os til at tro, at der er mange måder at nå til himlen på. Men Kristus har sagt, at han er den eneste vej.

ILLUSTRATION: GREG RAGLAND

Den lige sti er den korteste afstand mellem det naturlige menneske og Kristi discipel.

begynder vi at udvikle personlig værdighed og et mildt og forstående hjerte. Hvis vi kan undgå at beklage os, bliver vore gerninger »omvendelsens gerninger« (Alma 9:30), som giver os det nødvendige sønderknuste hjerte og angergivne ånd. Således bliver hans livsstil til vores livsstil.

Når vi træder ind på denne snævre og lige vej (se 2 Nephi 9:41), kan vi til tider spørge: Hvorfor er den så lige? Dog ved vi, at alle andre stier spilder vores fælles gave – tiden. Den lige sti er stadig den korteste afstand mellem det naturlige menneske og Kristi discipel.

Hvordan ved vi, om vi er på rette vej?

Helligåndens velsignelser og tilkendegivelser fortæller os, at vi er på rette vej. Han giver os gavmild kundskab, undervisning og irettesættelser, så vi kan vende tilbage til Faderens nærhed. Når vi ærer præstedømmet og deltager i hellige ordinancer, »åbenbares gudfrygtighedens kraft i« vores eget liv (se L&P 84:20). »[Kristi] ord vil fortælle [os] alt, hvad [vi] skal gøre« (2 Nephi 32:3) og føre os til en glæde, som kun de ydmyge og angerfulde kender (se Alma 27:18).

Når vi gransker skrifterne, bliver vi i stand til at sige, at vi har hørt Frelserens røst (se L&P 18:34-36). I vore trængsler bliver vi i stand til at føle og leve os ind i hans smerte og lidelse. Når vi omvender os, fører hans forsoning os endnu nærmere ham.

Hvis vi følger stien, lader vi ham arbejde med og gennem os. Vi lærer, at han kan gøre mere med os, end vi kan gøre, og vi tjener med større overbevisning, end vi troede, at vi kunne.

Vi er i sandhed velsignet, når vi vælger at komme til Kristus. At have smagt hans forsonende kærlighed er en glæde, der ingen grænser kender. At være hans discipel og følge hans vej er den bedste beslutning, vi nogen sinde kan træffe. Han er Kristus. ■

NOTER

1. Conference Report, april 1951, s. 93.
2. »Så nær englene«, *Stjernen,* juli 1998, s. 103.

DET ANDET KOMME: GRANT ROMNEY CLAWSON

FOR BØRN • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • DECEMBER 2004

Lille Liahona

Et julebudskab fra Det Første Præsidentskab
til verdens børn

En vidunderlig årstid

Glædelig jul til verdens børn! Dette er en glædelig årstid, hvor vi fyldes af kærlighed, når vi tænker på Frelserens fødsel og føler en oprigtig taknemlighed over for vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus.

Takket være Frelserens fødsel og mission opnår vi alle den velsignelse at skulle opstå. Hvis vi holder budene, tjener andre og gør det, som Herren har bedt os om, kan vi i kraft af Frelserens forsoning vende tilbage og bo hos vor himmelske Fader.

Det er vores inderlige bøn, at I og jeres familie må føle Frelserens kærlighed på denne vidunderlige tid af året. Vi vidner for jer om, at Jesus er vor Frelser, Guds Søn.

Med kærlig hilsen

Det Første Præsidentskab

VEJEN TIL BETLEHEM: JOSEPH BRICKEY, KOPIERING IKKE TILLADT

Jesus havde retskafne jordiske forældre

»Og det, der får menneskene til at gøre godt, er af mig; thi det gode kommer ikke fra nogen anden end mig … Jeg er verdens lys, liv og sandhed« (Ether 4:12).

Vor himmelske Fader giver os forældre og en familie for at lære os retfærdige principper, så vi kan vende tilbage til ham og være sammen med vores familie for evigt. Vor himmelske Fader planlagde også, at Jesus Kristus skulle fødes i en familie. Jesus havde retskafne forældre på jorden, som tog sig af ham og underviste ham.

Inden Jesus blev født, kom en engel til hans mor, Maria. Englen fortalte hende, at hun skulle føde en søn, og at hun skulle give ham navnet Jesus. Englen sagde: »Herren er med dig, du benådede!« (Luk 1:28). Maria sagde til englen, at hun ville gøre, som hun fik befaling om: »Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord!« (Luk 1:38).

Englen viste sig også for Josef. Englen fortalte ham, at Maria skulle føde en søn, og at han skulle hedde Jesus. Englen fortalte Josef, at Jesus skulle frelse sit folk fra deres synder (se Matt 1:20-21).

Maria og Josef havde tro. De gjorde, hvad de fik befaling om at gøre. Når vi har Jesus Kristus i tankerne og følger hans eksempel og Marias og Josefs eksempel, bliver vores familie velsignet. ●

Forslag til familieaftenaktiviteter

1. Farvelæg tegningen på side L4. Hæng den på dit værelse som påmindelse om, at også Jesus havde en jordisk familie.

2. Tag nogle kopier af tegningen på side L4 til din familie til en familieaftenaktivitet. Farvelæg tegningerne, og rul dem sammen som skriftruller. Bind et gavebånd om hver enkelt rulle, og giv dem til mennesker, som har hjulpet din familie i år (f.eks. en af dine naboer, en af dine bedsteforældre eller din biskop eller grenspræsident).

3. Til en familieaftenlektion eller en primarytale kan du læse om Josef i Matthæusevangeliet 1:19-25 og læse om Maria i Lukasevangeliet 1:26-56 og Almas Bog 7:10. Tal om de gode egenskaber, Maria og Josef havde. (F.eks. beskrives Josef i Matthæusevangeliet 1:19 som »retsindig«). Vælg en egenskab, du kunne tænke dig at udvikle, som kunne hjælpe dig til at blive et bedre medlem af din familie.

Bemærk: *Hvis du ikke ønsker at tage sider ud af Liahona, kan du kopiere denne aktivitet, tegne den af eller udskrive den fra internettet på* **www.lds.org**. *Klik på verdenskortet øverst i højre hjørne.*

SKILDRING AF SKRIFTSTEDET MAN SKAL KALDE HAM UNDERFULD: SIMON DEWEY

FRA PRÆSIDENT HEBER J. GRANTS LIV

Gavmild forretningsmand

Heber J. Grant forsøgte sig med flere forskellige forretningsforetagender: Tømmer, uld, eddikefremstilling, sukkerrafinering, forsikring, kvægavl, avistrykning, sæbefremstilling og bogføring, blot for at nævne nogle få.

Hans største evner lå inden for bankvirksomhed. Han gjorde alt, hvad han kunne, for at lære om det. Han begyndte som ung og blev med tiden bankdirektør.

Heber, hvordan har du råd til at forære dine venner bøger til mange hundrede dollar?

Jeg bruger ikke flere penge på at forære bøger væk, end du bruger på nogle af dine hobbyer. Min hobby er at give gaver – det gør andre mennesker glade, og det gør også mig glad.

Heber var nu i stand til at hjælpe andre.

Heber forærede meget mere end bøger væk. Han købte en fattig familie noget jord, som de kunne dyrke, og han købte et hus til en af sine slægtninge. Han betalte ofte for, at folk kunne komme på sygehuset.

ILLUSTRATION: MIKE EAGLE

Nogle af dem, han hjalp, havde han aldrig mødt.

Se, far. Der er en artikel i avisen om en enke, som har to sønner på mission. Det virker som om, det kniber for hende at få pengene til at slå til.

Sig mig, hvad hun hedder, så kontakter jeg hende. Jeg kan bidrage til, at de to drenge bliver på deres mission.

En dag kom der en fattig kunstmaler til døren for at sælge malerier. Heber havde ikke plads på væggen til et nyt maleri.

Her har du 50 dollar til for det smukke maleri, jeg købte af dig for nogen tid siden. Jeg har altid haft dårlig samvittighed over, at jeg lod dig sælge det til mig det for så lidt.

Tak, sir!

Nu kan du sælge dit nye maleri til en, som har plads, og som kan glæde sig over det.

Heber var gavmild lige til det sidste. Blot nogle få dage før sin død skrev han et brev til en enke. Han vil altid blive husket for sin kærlighed og gavmildhed.

Tilpasset fra Emerson Roy West, Profiles of the Presidents, *1972, s. 209-210, 213; Bryant S. Hinckley,* Heber J. Grant: Highlights in the Life of a Great Leader, *1951, s. 203-205, 207, 216.*

Vær sød at fortælle mig, hvor meget du skylder i dit hus. Jeg vil gerne betale halvdelen af restgælden.

JUL PÅ TEMPEL-PLADSEN

KIMBERLY WEBB
Kirkens tidsskrifter

Da Jesus Kristus kom til jorden, blev han født i en tarvelig stald. I vore dage står der over hele verden majestætiske templer, som er indviet til ham.

I år kan du fejre hans fødsel ved at være med til at pynte Tempelpladsen i Salt Lake City i Utah.

Vejledning: Klip side L8-L9 ud, og klæb dem fast på karton. Klip tegningerne på side L15 ud, og læg dem i en konvolut. Fra og med den 1. december læser du den aktivitet, der er angivet, og udfører den i løbet af dagen. Find derpå den tegning, der passer til det nummererede sted, og lim den fast.

1 Send et julekort til en, du har kær.

2 Gør i al hemmelighed en tjeneste for en eller anden.

3 Husk at takke en i din familie.

4 Hjælp til med en huslig pligt, selv om det ikke er din tur.

5 Husk at tænke på Jesus under nadveren.

6 Tal om dine forfædre. Hvordan var det at holde jul på deres tid?

7 Syng en julesang sammen med din familie.

8 Ros hver enkelt medlem af familien.

9 Giv anonymt en lille gave.

10 Skriv om (eller tegn) en af familiens juletraditioner i din dagbog.

11 Lav et stykke julehåndarbejde til en nabo eller missionærerne.

12 Læs Esajas Bog 9:6 og Mosiahs Bog 3:1-8 sammen med familien.

13 Gå ud sammen med din familie og syng julesalmer ved dørene.

14 Tegn en tegning af dit yndlingsstempel.

15 Skriv dit vidnesbyrd ned, og læg det i din dagbog.

16 Se op mod himlen og husk på det tegn, der blev givet på Jesu fødsel.

17 Bed dine forældre om at fortælle om et minde, de har fra deres barndoms jul.

18 Besøg en eller anden, som er ensom.

19 Tegn en tegning, der viser, hvad julen betyder for dig.

20 Hjælp din familie med at lave familiens yndlingsjuleknas.

21 Skriv et forslag til, hvordan du bedre kan forberede dig på at møde Frelseren en dag.

22 Skriv et forslag til, hvordan du kan følge Frelseren.

23 Læs Tredje Nephi 1:1-23 sammen med din familie.

24 Læs Lukasevangeliet 2:1-20 sammen med din familie.

Bemærk: *Hvis du ikke ønsker at tage sider ud af bladet, kan du kopiere denne aktivitet, tegne den af eller udskrive den fra internettet på* **www.lds.org.** *Klik på verdenskortet øverst i højre hjørne.*

ILLUSTRATION: DILLEEN MARSH

Julegaver året rundt

»Og det, der får menneskene til at gøre godt, er af mig; thi det gode kommer ikke fra nogen anden end mig ... Jeg er verdens lys, liv og sandhed« (Ether 4:12).

SHEILA E. WILSON

For mere end 2000 år siden rejste Maria og Josef til Betlehem. Josef prøvede at finde et sted til dem på et herberg, men der var ikke plads. De fandt en stald, hvor Maria kunne føde.

Det var den første jul. Der var ingen store familiesammenkomster. Der var ingen julepynt. Der var ingen julegaver i glitrende gavepapir. Men der var sang og glæde. Himlens engle samledes i et stort kor, der jublede over Guds Søns fødsel (se Luk 2:13-14). Vor himmelske Fader havde givet os en stor gave. Han havde sendt sin Søn, Jesus Kristus.

Jesus gav os forsoningen og det evige liv som gave. Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser. Han gav sit fuldkomne eksempel som en gave, vi kan følge. Han viste os kærlighedens gave og lærte os, hvordan vi skal elske hinanden.

Vi kan også give gaver i form at tjeneste og kærlighed. Jesus sagde: »Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15). Vi kan vise vores kærlighed til Jesus ved at holde hans bud og tjene hinanden, ikke kun i julen, men hele året.

Julepynt

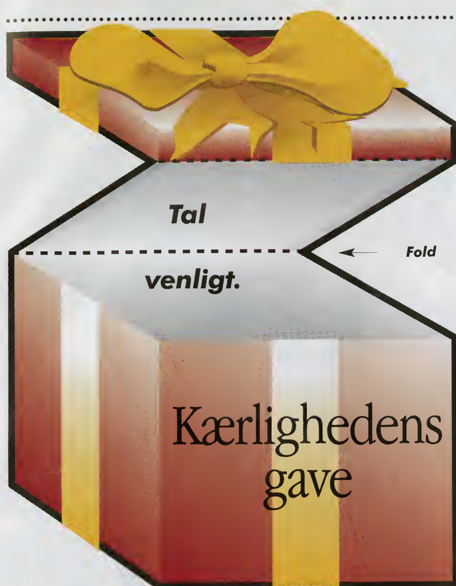
Klip gaverne på side L11 ud langs de fuldt optrukne linjer. Fold dem langs de stiplede linjer, og hold låget på plads med tape. Lav et hul øverst i hver gave, og træk en tråd igennem. Hæng gaverne, hvor man kan se dem. Med nogle dages mellemrum kan du åbne en »gave« og udføre den aktivitet, der er beskrevet indeni. Husk, at du kan give disse gaver hele året!

Forslag til fællestid

1. Vis et billede af den sidste nadver. Inden sin korsfæstelse gav Jesus sine apostle nadveren, så de derved altid kunne erindre ham, og så de kunne have hans Ånd med sig. Læs sammen Lukasevangeliet 22:19. Vis et billede af Kristus, der besøger nephiterne. Efter sin opstandelse sagde Jesus til nephiterne, at de skulle nyde nadveren. Læs sammen 3 Nephi 18:6-7, 11. Jesus Kristus forklarede disciplene, at når de nød nadveren, fornyede de deres dåbspagter om altid at erindre ham, at tage hans navn på sig og at holde hans befalinger. Vis nogle billeder af, hvordan nadveren velsignes og omdeles i vore dage. Vi kan deltage i den samme ordinance, som Jesus indstiftede. Nadverbønnerne fortæller os, at hvis vi erindrer Jesus Kristus og holder hans befalinger, har vi altid hans Ånd hos os. Læs nadverbønnerne i Moroni 4:3 og 5:2. Mind børnene om, at uden forsoningen, som vi erindrer, når vi nyder nadveren, ville vi ikke fejre jul. Syng en sang eller en salme.

2. Hæng de billeder, der nævnes i forslaget ovenfor, på tavlen, og tal om hvert enkelt. Skriv »Søndag« oven over billederne. Tal om, hvordan børnene kan erindre Jesus. Om søndagen kan vi tænke på ham i kirken, under nadveren og når vi synger primarysange. Del børnene op i seks grupper, og giv hver gruppe en ugedag (mandag, tirsdag, onsdag, torsdag, fredag eller lørdag). Bed dem om at skrive eller tegne, hvordan de kan erindre Frelseren gennem ugen (f.eks. ved at tilgive andre, vælge det rette, holde befalingerne, være venlige, være taknemlige). Giv hver gruppe en mulighed for at deltage. Sig »Jeg vil erindre Jesus ved at ________.« Kast en ærtepose til et af børnene. Lad barnet sige sætningen færdig og kaste ærteposen til et andet barn. Gentag legen. Mind børnene om, at vi kan erindre Frelseren hele ugen. ●

ILLUSTRATION: THOMAS S. CHILD

Bemærk: *Hvis du ikke ønsker at tage sider ud af bladet, kan du kopiere denne aktivitet, tegne den af eller udskrive den fra internettet på* www.lds.org*. Klik på verdenskortet øverst i højre hjørne.*

»Derfor vil han bevare de retfærdige ved sin magt« (1 Nephi 22:17).

Et kålhoved til jul

TRISA MARTIN
En sandfærdig beretning

Annie, vi skal bruge et kålhoved til julemiddagen i morgen,« sagde mor. »Kan du ikke gå hen til familien Olsen og bytte dig til et for disse kartofler. Du må skynde dig. Det er ved at blive mørkt.«

Den elleveårige Annie sukkede, lagde strikketøjet fra sig og samlede kartoffelsækken op. I Norge var der tradition for, at man serverede kål til julemaden, og Annie vidste, at det smagte skønt. Men hun havde ikke lyst til at forlade den varme ild. »Må Gunnild gå med?« spurgte hun forhåbningsfuldt.

»Nej, hun skal fodre gederne og hjælpe far.«

Annie knappede sin fåreskindsfrakke og skyndte sig ud i den klare luft. Sneen knirkede under hendes fødder, og den skarpe vind hev i hendes blonde fletninger, mens hun pilede ned ad stien.

Et øjeblik senere nåede hun familien Olsen hus og bankede på trædøren. Fru Olsen kiggede ud og spærrede øjnene op, da hun så Annie.

»Jamen Annie dog! Hvad bestiller du herude i den stride blæst? Dine kinder er røde som jordbær. Kom ind og varm dig.«

Det prikkede i Annies fingre og tæer, mens hun stod ved den knitrende ild. »Mor bad mig om at bytte disse kartofler for et kålhoved,« sagde hun.

»Kære barn, det er jeg ked af. Jeg har ikke flere kålhoveder. Vi spiste det sidste i går.« Fru Olsen rørte i den store, sorte gryde, der hang over ilden. »Kunne du tænkte dig noget grød?«

»Nej tak,« svarede Annie. »Jeg må videre. Ved du, hvor jeg kan få fat i et kålhoved?«

»Familien Petersen har måske et. Jens havde en god høst i år. Men hvis du skal derhen, må du skynde dig. Jeg tror, der er et uvejr under opsejling.«

»Tak, fru Olsen,« sagde Annie, mens hun skyndte sig ud. Hun stoppede sækken op under armen og stak hænderne dybt ned i lommerne og traskede af sted. Den iskolde vind stod hende i ansigtet, og over hende buldrede de sorte skyer.

Det føltes, som om det varede flere timer, før hun nåede frem til familien Petersen. Heldigvis havde fru Petersen et ekstra kålhoved, hun kunne bytte for Annies kartofler. Annie vinkede farvel og begav sig hjem. De små snefnug fløj omkring hende og dækkede stien, så den blev hvid som gåsefjer.

Annie tænke på sin families varme hus. Hun kunne næsten lugte de lækre *lutefisk* (tørret torsk) og kartoflerne. Måske var hendes mor også i gang med at lave ris a l'amande og gemme en mandel i den. Det kunne være, at Annie var så heldig, at hun fandt den.

Det begyndte at sne kraftigere. De store fnug lagde sig på hendes øjenvipper og skjulte stien. Annie så frem for sig og kæmpede for at finde stien. »Mon det er vores hus?« tænkte hun, da hun fik øje på konturerne af noget sort i den hvirvlende sne. Men det var kun en klynge træer. Annie var forvirret. »Hvor er jeg?« tænkte hun. »Hvorfor ligner bjergene kæmper?« Hun havde det som om, hun drømte.

De store snedriver lignede varme, hvide senge af dun. Hun fik lyst til at standse og lægge sig til at sove. I begyndelsen modstod hun fristelsen ved at tænke på sit hjem. Hun vadede videre med kålhovedet under armen. Hendes ben føltes stive som træben. Men til sidst gav hendes trætte ben efter under hende, og hun lagde sig ned og svøbte sig i et blødt tæppe af sne.

Derhjemme stirrede Annies far ud på snestormen. Hvor blev Annie af? Han pakkede sig godt ind i sin tykke frakke og greb sin lygte. Han skyndte sig ned ad stien, mens han råbte: »Annie, Annie!«

Ved siden af et kæmpestort grantræ lagde han mærke til en mystisk forhøjning. Han styrtede derhen, mens han svingede sin lygte. I det svage lys så han en bleg skikkelse i sneen. Var det mon Annie? Han fór hen til hende, tog hende op i favnen og svøbte sin pelsfrakke om hende.

»Kære Gud,« bad han, »lad hende leve.«

Et svagt åndedrag fik Annies læber til at bevæge sig, og hun klynkede: »Papa.«

»Annie, du er i live! Det er et mirakel!« græd han. »Gud har skånet dig med et særligt formål.«

❄ ❄ ❄ ❄ ❄

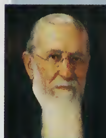
Ni år senere blev Annie gift med Søren Hansen. De fik otte børn. Da Søren døde, forsørgede Annie sine børn ved at sælge savsmuld til slagterforretninger. Hver dag spændte hun sin gule pony for sin lille vogn og kørte et læs savsmuld til det nærliggende Oslo.

En dag, da Annie nærmede sig markedspladsen, hørte hun en underlig støj. To unge mænd talte til en flok mennesker, der havde samlet sig ved et grøntsagsmarked. Annie var nysgerrig og stoppede for at lytte. De talte om en profet og om Mormons Bog.

Deres budskab greb Annie. Den 2. marts 1857 blev hun døbt som en af de første omvendte i Norge.

Annie blev en dygtig missionær. Hun forkyndte evangeliet for alle, som ville lytte. Selv hr. Gulbrandsen, som ejede savværket, sluttede sig til Kirken, efter at Annie havde undervist ham i evangeliet. Hun fortsatte med at bære sit vidnesbyrd, indtil hun døde i Norge som 81-årig. Nogle af hendes børn og børnebørn udvandrede til Amerika.

I dag elsker hendes tipoldebørn stadig at høre om Annie, som gik ud for at skaffe et kålhoved til jul. ●

»Gud vil beskytte og bevare os og bane vejen for os, så vi kan leve og mangfoldiggøre os ... og altid gøre hans vilje.«

Præsident Joseph F. Smith (1838-1918), Conference Report, oktober 1905, s. 5-6.

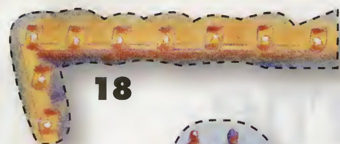
Trisa Martin er medlem af Bountiful 30. Ward i Bountiful Østre Stav i Utah.

Jul på Tempelpladsen

Læs om aktiviteten og vejledningen på side L8-L9.

24

18

21

19

22

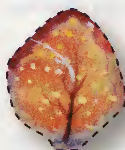
23

11

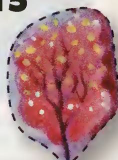
12

13

14

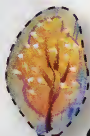
15

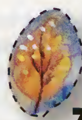
4

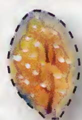
5

6

7

8

9

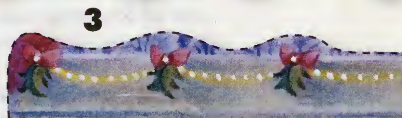
10

2

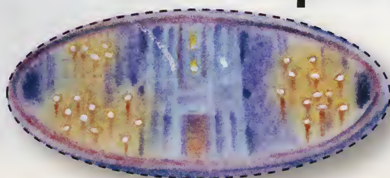
20

3

17

1

16

Hold befalingerne

ÆLDSTE ROBERT D. HALES
De Tolv Apostles Kvorum

Vidste du, at ældste Hales var pilot i det amerikanske luftvåben? Han fortæller om sin kærlighed til befalingerne, som vejleder og beskytter os og lader os vende tilbage til vor himmelske Fader.

Jeg vil gerne fortælle jer en sandfærdig beretning om en mand ved navn Abinadi. Abinadi var en profet, som prædikede omvendelse for et ugudeligt folk og en ugudelig konge. Han underviste tydeligt og frimodigt.

Den ugudelige kong Noa gav sine præster ordre til at slå Abinadi ihjel. Abinadi stod dem imod og sagde: »Rør mig ikke, thi Gud skal slå jer, dersom I lægger hånd på mig; thi jeg har ikke afleveret det budskab, som Herren sendte mig at bringe … Jeg må opfylde de befalinger, som Gud har givet mig.«

Kong Noas folk var bange for at røre Abinadi, for Herrens Ånd var med ham. Abinadi sagde, at han ville fremføre det budskab, som Gud havde sendt ham ud for at aflevere – og derefter ville det ikke betyde noget, hvad kong Noa og hans folk gjorde mod ham (se Mosiah 13:1-9).

Da Abinadi havde fuldført sit budskab, beordrede kong Noa, at han skulle fornægte de ord, han havde sagt – ellers ville han blive slået ihjel. Men det ville Abinadi ikke.

Abinadi bør være et stort eksempel for os alle! Han adlød tappert Herrens befalinger, skønt det kostede ham livet!

Ved at vælge at efterleve befalingerne slipper vi for syndens lænker og får mulighed for at opleve sand lykke.

Vi må vise vores kærlighed til Herren ved at være lydige mod befalingerne og høste de lovede velsignelser både i dette liv og i livet herefter. ●

Fra en tale fra aprilkonferencen i 1996.

ABINADI FØRES FREM FOR KONG NOA: MARCUS A. VINCENT

Føl Herrens kærlighed ved at tjene andre

Udvælg under bøn og læs de skriftsteder og lærdomme fra dette budskab, som opfylder behovene hos søstrene på din kreds. Fortæl dem om dine egne erfaringer, og bær vidnesbyrd. Bed dem, du underviser, om at gøre det samme.

Hvordan bringer det at tjene andre os nærmere Frelseren og hans kærlighed?

L&P 76:5-6: »Jeg, Herren ... finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden. Stor skal deres løn være og evig deres herlighed.«

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab: »Når vi elsker Gud, og når vi elsker vores næste, kan vi blive modtagere af vor himmelske Faders kærlighed. Af alle de velsignelser, jeg har modtaget, er en af de smukkeste den følelse, Herren giver, når jeg ved, at han har besvaret et andet menneskes bøn gennem mig. Når vi elsker Herren, og når vi elsker vores næste, opdager vi, at vor himmelske Fader besvarer andre menneskers bønner gennem vores virke« (»Hvordan giver vi udtryk for vores kærlighed?« *Stjernen,* februar 1998, s. 7).

Hvad vil det sige at tjene med hjerte og sind?

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum: »Når vi tænker på at gøre tjenester, tænker vi i reglen på vore hænders arbejde ... Det er ikke nok at tjene Gud af al *magt og styrke.* Han, der kan se ind i hjertet, og som kender vore tanker, kræver mere end dette. Hvis vi skal stå ulastelige for Gud på den yderste dag, må vi tjene ham af hele vores *hjerte* og hele vores *sind.* Det er en stor udfordring for os alle at tjene af hele vores hjerte og hele vores sind. I sådanne tjenestegerninger må der ikke være noget, der hedder selviske ambitioner. Det eneste motiv til dette bør være Kristi rene kærlighed« (»Hvorfor står vi til tjeneste?« *Stjernen,* oktoberkonferencen 1984, s. 9, 12).

Kathleen H. Hughes, førsterådgiver i Kirkens hjælpeforeningspræsidentskab: »[Vor himmelske Fader] nærer stor kærlighed, og det har altid været hans hensigt at støtte os ... Vi har taget imod udfordringen om at bære hinandens byrder. At bære hinandens byrder lyder som en sur pligt, men det er forbløffende, hvor lettede vi hurtigt føler os, når vi udfører arbejdet. Tænk et øjeblik over, hvordan det kan være. Når vi bærer hinandens byrder, handler vi på vegne af Kristus, og derved kommer vi til Kristus ... Hvor er vi velsignede, at vor himmelske Fader vidste, hvad vi havde behov for og så gav os midlet til at få det – Hjælpeforeningen – hvor disse behov kan opfyldes gennem andres hjerte, hænder og kærlighed« (»Tjen og støt hinanden«, *Vor Forløsers klippe: Taler fra BYU's kvindekonference 2000,* 2003, s. 53-54).

Ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum: »Et kald til at tjene bør først og fremmest være en hjertesag ... I er kaldet til at repræsentere Frelseren. Når I vidner, bliver jeres røst hans røst. Når I løfter, bliver jeres hænder hans hænder ... Faderen og hans elskede Søn sender som jeres ledsager Helligånden til at vejlede jer. Jeres indsats får større betydning for de mennesker, I tjener. Og når I ser tilbage på det, som i nuet virker som en tid med prøvelser, hvor I må tjene og ofre, da er ofrene blevet til en velsignelse, og da ved I, at I har set Guds arm opløfte dem, I har tjent for ham, og opløfte jer« (»Lev op til din kaldelse«, *Liahona,* november 2002, s. 75-78). ■

I BAGGRUNDEN: FOTO: JOHN LUKE; INDSAT: MODELFOTO: MATTHEW REIER

Stærke hænder og et kærligt hjerte

Besøgsundervisning giver os mulighed for at vise kærlighed og omsorg for hinanden som søstre i evangeliet.

Jeg kan huske, hvordan jeg for mere end 30 år siden, da jeg for første gang blev kaldet til at være besøgslærerinde, fik ansvaret for en ung kvinde, som aldrig kom i kirke,« mindes Catherine Carr Humphrey fra Hillside Ward i Rancho Cucamonga Stav i Californien. »Det var i begyndelsen af 1970'erne, og jeg fik det indtryk af hende, at hun var hippie. Jeg kom trofast hver måned og bankede på hendes dør. Hun åbnede inderdøren, men aldrig trådnetsdøren. Jeg blev aldrig helt klar over, hvordan hun så ud. Hun sagde ikke noget. Hun stod der bare. Jeg smilede og sagde: ›Hej, jeg hedder Cathie. Jeg er din besøgslærerinde.‹ Og da hun ikke sagde noget, sagde jeg: ›Vores budskab i dag handler om ...‹ og prøvede at sige et eller andet opmuntrende og venligt. Da jeg var færdig, sagde hun, ›tak,‹ og lukkede døren.

Jeg brød mig ikke om at tage derhen. Jeg følte mig forlegen. Men jeg tog derhen, fordi jeg ville være lydig. Efter syv eller otte måneder fik jeg en opringning fra biskoppen.

›Cathie,‹ sagde han, ›den unge kvinde, du besøger, har lige født et barn, som kun blev et par dage gammel. Hun og hendes mand vil holde en begravelse, og hun har bedt mig om at spørge dig, om du kunne komme og være der hos hende. Hun sagde, at du er hendes eneste ven.‹

Jeg tog ud til kirkegården. Den unge kvinde, hendes mand, biskoppen og jeg var til stede ved begravelsen. Der var ikke andre. Jeg havde kun besøgt hende en gang om måneder nogle få minutter ad gangen. Jeg havde ikke engang kunnet se gennem trådnetsdøren, at hun ventede sig, og alligevel havde mine kluntede, men håbefulde besøg været til velsignelse for os begge.«

FOTO: JOHN LUKE, MEDMINDRE ANDET ER ANGIVET; YDERST TIL VENSTRE: MODELFOTO: WELDEN C. ANDERSEN

Eksempler på denne form for tjeneste ses igen og igen i forskellige afskygninger overalt i Kirken. Hjælpeforeningens præsidentinde, Bonnie D. Parkin, har for nylig sagt: »Jeg ser skarer af trofaste søstre rundt omkring i verden, som drager ud på Herrens ærinde og tjener andre på en enkel, men betydningsfuld måde. Hvorfor tager vi ud som besøgslærerinder? Søstre, det gør vi, fordi vi har indgået pagter. [Alma] beskrev det på denne måde: [For at] ›bære hinandens byrder … sørge med dem, som sørger og trøste dem, der har trøst behov‹ (Mosiah 18:8-9) …

En morgen … fik jeg en e-mail fra en veninde fra college. Hun skrev: ›Ray døde i morges.‹ Og så skrev hun: ›Besøgsundervisningen fungerer. Den fungerer virkelig.‹ … Her vidnede min kære veninde for mig om, at det, vi kalder besøgsundervisning, i virkeligheden er meget mere end et besøg eller et budskab. Det handler om, hvordan vi kommer hinanden ved …

Vi sørger, trøster og står som vidner. Alle disse løfter gav pludselig mening for min ven … [Herren] havde sendt hende to søstre, som havde indgået pagt med ham … De var søstre i evangeliet, som forstod deres opgave med at udføre dette arbejde med liv og sjæl … Det er besøgsundervisningen i en nøddeskal.

Og, fortsatte søster Parkin, »besøgsundervisning er Hjælpeforeningens liv og sjæl.«[1]

Lucy Mack Smith, profeten Joseph Smiths mor, sagde til Hjælpeforeningens andet møde: »Vi må sætte pris på hinanden, våge over hinanden, trøste hinanden og blive undervist, så vi alle kan sætte os i himlen sammen.«[2]

Vi har fået denne påmindelse: »Formålet med besøgsundervisning er at opbygge et kærligt forhold til hver søster, at yde støtte og omsorg og opbygge et venskab. Ved at udføre besøgsundervisning velsignes og styrkes både giver og modtager i deres kirkeaktivitet ved at drage kærlig omsorg for hinanden.«[3]

Vejled andre

Det er vigtigt at forklare vore nye unge søstre i Hjælpeforeningen, at besøgsundervisning er Hjælpeforeningens liv og sjæl. Man kan undervise og

vejlede ved at sætte en ny søster sammen med en eksemplarisk besøgslærerinde og – i nogle tilfælde – hendes egen mor.

Cara S. Longmore, som nu tilhører BYU's 176. Ward i Brigham Young University Anden Stav, blev kaldet til at være besøgslærerinde med sin mor som sin kammerat. Hendes mor var begejstret, men Cara følte, at hun var for ung til Hjælpeforeningen. Hun fortæller: »Vi skulle besøge to vidunderlige kvinder. Når jeg ser tilbage, kan jeg se den store betydning, disse søstre havde for mig i denne svære tid. De blev ikke alene forbilleder for mig, men også veninder i ordets sande betydning – ikke blot ældre vejledere. Når vi besøgte dem, følte jeg mig rolig, tryg og oprigtigt elsket.

Jeg er også meget taknemlig for den tid, jeg havde med min mor. Nu da jeg går på college, er det gået op for mig, hvor værdifulde disse besøg har været for vores forhold. Jeg er så taknemlig for, at jeg fik lejlighed til at opleve min mor i den rolle, lytte til hendes vidnesbyrd og lære mere om den kærlighed, hun har til sine ›søstre i Zion‹ [se *Salmer og sange,* nr. 200]. Fordi vi udgjorde et team, var vi mere ligeværdige, og jeg følte virkelig, at vi også var ›søstre i Zion‹.«

Vis omsorg

Selv om besøgslærerinderne bliver bedt om at kontakte søstrene månedligt, er der i visse tilfælde behov for mere. Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) har sagt: »Jeres pligter er på mange måder som hjemmelærernes, som kort sagt skal ›vogte over kirken til enhver tid‹ – ikke 20 minutter om måneden, men altid – ›og være med dem og styrke dem‹ – ikke blot at banke på døre, men at være med dem og opløfte dem og styrke dem.«[4] Denne form for besøgsundervisning er sand omsorg.

En sådan omsorg følte en søster, som arbejdede om natten på et sygehus. Hendes besøgslærerinder begyndte at besøge hende i hendes frokostpause, som lå meget, meget tidligt om morgenen. Hun var forbløffet over, at de var villige til at bringe et sådant offer, men satte meget stor pris på det.

Cynthia E. Larsen fra Heritage Ward i Calgary Stav i Alberta fandt glæde i at vise omsorg for en søster, som det var noget af en udfordring at besøge. Hun siger: »Jeg kan huske, at jeg var meget nervøs, første gang jeg besøgte Deanna. Jeg følte, at vi var hinandens modsætninger. Hun var enlig, var chef i et olieselskab og havde for nylig tilsluttet sig Kirken. Men for hvert besøg fandt vi ud af, at vi havde meget til fælles.

Da Deanna fik cancer, holdt jeg op med at være nervøs, for hun svarede roligt og med ærlighed og mod på mine spørgsmål. Fra da af begyndte hun ved sit eksempel at lære mig, hvad værdighed og udholdenhed er.

I de følgende måneder lærte hun med begejstring sig selv og andre om cancer. Hun arrangerede en aften, hvor hun fortalte vores hjælpeforening om cancer. Hun tilsluttede sig en lokal støttegruppe for kræftsyge.

Til sidst tappede medicinen og kemoterapien Deanna for styrke og energi. På sine ›gode dage‹ gik hun ture og opmuntrede andre kræftpatienter. På sine ›dårlige dage‹ bestræbte hun sig på et bevare optimismen, spare på kræfterne og opbygge sit vidnesbyrd.

Efterhånden som Deannas tilstand forværredes, besøgte vi hende dagligt. Vi lo, vi græd, vi fjollede, og vi var meget alvorlige. Hun havde set døden i møde – tøvende, til at begynde med, men senere med sindsro. Hun forsøgte at få det bedste ud af hver dag.

I flere måneder før hun døde, så jeg min kære veninde og søster i evangeliet finde muligheder for at tjene. Ja, jeg viste omsorg for Deanna som hendes besøgslærerinde, men det var hende, der lærte mig om velsignelserne ved at leve efter evangeliet.«

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Der er nogle af vore egne, som råber af smerte og lidelse og ensomhed og frygt. Vi har en stor og højtidelig pligt til vise omsorg og hjælpe dem, til at opløfte dem, til at give dem mad, hvis de er sultne, og til at give dem åndelig næring, hvis de tørster efter sandhed og retfærdighed.«[5]

Vær fleksibel

Omsorg er absolut målet med besøgsundervisning og kan opnås, skønt nogle situationer kræver kreativitet og fleksibilitet. For eksempel

må søstrene i Anchorage Bush-distriktet i Alaska som regel bruge motorslæde, når de skal besøge hinanden. Hvis den nærliggende flod er frosset tilstrækkeligt til, kan man køre i bil. Det siger sig selv, at det ikke er muligt at besøge hver søster i hjemmet hver måned. Disse søstre må i hjerte og sjæl holde kontakten ved lige ved hjælp af telefonsamtaler og e-mail. Søster Parkin har givet dette råd: »Hvis det ikke er muligt at aflægge et månedligt besøg, så lad være med at lade som ingenting. Vær kreativ og find ud af, hvordan I kan kontakte hver enkelt søster.«[6] Husk på præsident Hinckleys opmuntrende ord: »Gør jeres bedste.«[7]

Det var også det, Florence Chukwurah fra Nigeria tænkte, da hun blev bedt om at besøge en søster, som havde problemer i ægteskabet og i hjemmet, og som søster Chukwurah derfor måtte aflægge et besøg på markedspladsen. Da hun havde lyttet til denne søsters udfordringer, bad søster Chukwurah sin mand om en præstedømmevelsignelse, så hun kunne finde ud af, hvordan hun kunne hjælpe denne ulykkelige søster. Efter velsignelsen følte hun sig tilskyndet til at tale med søsteren om vigtigheden af tiende. »Hun fortalte mig grædende, at hun ikke betalte tiende, fordi hun ikke tjente penge nok,« husker søster Chukwurah. »Jeg foreslog, at hun og jeg skulle tale om Malakias' Bog 3:19, og at vi skulle gøre det i mit hus, hvor vi kunne slappe af og være alene. Det ville hun gerne. Efter vores samtale opmuntrede jeg hende til at udøve tro og betale tiende i mindst seks måneder. Jeg bar vidnesbyrd for hende ved Ånden.«

Søster Chukwurah vidner om, at denne søsters forhold ændrede sig drastisk et par måneder efter dette møde. Hendes datter fik et legat, så hun kunne afslutte sin gymnasieuddannelse. Hendes mand arbejdede sammen med biskoppen på at blive aktiv og tage imod en kaldelse. Mand og hustru gjorde en fælles indsats for at forbedre deres økonomiske situation og deres forhold, og med tiden blev de en inspiration for andre.

Et af formålene med besøgsundervisningen er at opbygge kærlige forbold ved at yde støtte og omsorg og opbygge et venskab. I visse tilfælde er en månedlig kontakt ikke tilstrækkelig, og det er besøgslærerindernes ansvar og privilegium at yde mere.

Du må bede for dem, du besøger, for at du kan lægge dit hjerte og sjæl i besøgsundervisningen. Herren vejleder dig til at udføre hans værk, hvis du lytter og giver agt på dine tilskyndelser.

Vær en ven

En ung kvinde husker, hvordan hendes besøgslærerinde viste omsorg og venlighed over for hende. Hun var flyttet til en ny menighed hen imod slutningen af hendes sidste år på jurastudiet og opdagede, at hun var 30 år yngre end det yngste medlem. »Jeg følte mig ikke tilpas og kendte ikke nogen,« husker hun, »og blev halvaktiv. Jeg dukkede op i kirken og forsvandt igen som en skygge uden at veksle et ord med nogen.

Efter et par uger kom der en livfuld, humoristisk, hvidhåret dame, som fortalte, at hun var min besøgslærerinde. Hun besøgte mig næsten hver uge. Mange gange havde hun en anden søster fra menigheden med, så jeg kunne lære vedkommende at kende. [Inden længe] var jeg ikke længere en skygge i kirken. [Min besøgslærerinde] præsenterede mig for en stor skare af venner. Selv om jeg nu i flere år ikke har tilhørt [denne menighed], betragter jeg stadig dens medlemmer som nogle af mine bedste venner.«[8]

Følg inspirationen

Du må bede for dem, du besøger, for at du kan lægge dit hjerte og sjæl i besøgsundervisningen. Herren vejleder dig til at udføre hans værk, hvis du lytter og giver agt på dine tilskyndelser.

Som hjælpeforeningspræsidentinde i São Paulo i Brasilien følte Elizabeth Contieri Kemeny sig tilskyndet til selv at besøge en genert, gravid søster, som kom alene i kirke, fordi hendes mand ofte var på forretningsrejse. Menighedens hjælpeforening havde netop deltaget i et stavprojekt, som gik ud på at lave babypakker bestående af tæpper, tøj og andre ting til nyfødte børn. Pakkerne skulle leveres til staven en bestemt søndag morgen. Den dag vågnede søster Kemeny klokken 6 med en stærk tilskyndelse til at bringe pakkerne ud til denne søster i stedet for til stavsbygningen.

Sammen med sin rådgiver og biskoppen kørte søster Kemeny ud til denne søsters lejlighed, men da var hun allerede taget på hospitalet med veer. De skyndte sig til hospitalet, hvor de fandt hende med sin nyfødte i favnen og med tårerne strømmende ned af kinderne. Hun havde bedt til, at vor himmelske Fader ville sende en eller anden, der kunne hjælpe hende. Hendes mand var ude at rejse, og hun havde ingenting – end ikke et tæppe, til at svøbe barnet i, eller penge til bussen hjem.

Den eftermiddag til stavsmødet havde denne menighed ingen pakker at give. De var blevet givet for at velsigne en søster både timeligt og åndeligt – alt sammen fordi en besøgslærerinde havde bedt og lyttet til Åndens tilskyndelser.

Præsident Hinckley har mindet os om, at vi skal »søge dem, som har brug for hjælp, som er i desperate og vanskelige situationer, og opløfte dem i en kærlig ånd ind i Kirkens favn, hvor stærke hænder og kærlige hjerter vil varme dem, trøste dem, støtte dem.«[9] Som besøgslærerinde har du dette ansvar og privilegium. ■

NOTER

1. *Visiting Teaching: The Heart and Soul of Relief Society* (en tale holdt ved Hjælpeforeningens åbenthusarrengement, efteråret 2003), s. 3-4, 15-16.
2. Citeret i *History of Relief Society, 1842-1966*, 1967, s. 20.
3. *Kirkens instruktionshåndbog, Bog 2: Ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne,* 1998, s. 202.
4. »En drøm om besøgslærerindearbejdet«, *Den danske Stjerne,* december 1978, s. 4.
5. »Ræk ud med en hjælpende hånd«, *Stjernen,* januar 1997, s. 83.
6. *Visiting Teaching: The Heart and Soul of Relief Society,* s. 12.
7. »Kirkens kvinder«, *Stjernen,* januar 1997, s. 66.
8. Citeret i Barbara B. Smith, »A Story of New Beginnings«, *A Woman's Choices: The Relief Society Legacy Lectures,* 1984, s. 8.
9. *Stjernen,* januar 1997, s. 83.

MODELFOTO: MATTHEW REIER

Vidste du det?

JULENS SANDE ÅND

»Det er det at give, ikke at få, der får julens sande ånd til at blomstre op. Vi tilgiver vore fjender, husker vore venner og adlyder Gud. Julens ånd oplyser sjælens panoramavindue, og vi skuer ud på den travle verden med større interesse for mennesker end for ting.«

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Julegaver, julevelsignelser«, *Stjernen*, december 1995, s. 3-4.

Forslag til ledere: Sande julehistorier

Vor fuldkomne leder, Jesus Kristus, giver os mulighed for at gøre os fortjent til Guds største gave – evigt liv (L&P 14:7). Når du læser beretningen om Frelserens fødsel, så læs også nogle af beretningerne om hans jordiske virke. Hans eksempel med hensyn til uselvisk tjeneste kan vejlede dig i din søgen efter måder at tjene på i denne jul.

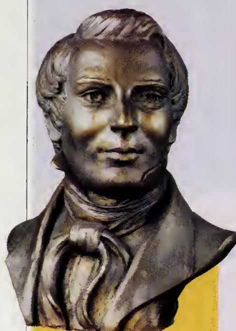
ILLUSTRATION: GLEN S. HOPKINSON; *JESUS VASKER APOSTLENES FØDDER*: DEL PARSON

»Stille Nacht«

En af vore julesalmer blev både skrevet, sat til musik og spillet for første gang på en og samme dag. Juleaften i 1818 var orgelet i en lille østrigsk kirke gået i stykker. Men Joseph Mohr, der var medhjælpende sognepræst i Oberndorf i Østrig, vidste, at de måtte have en sang til aftenens gudstjeneste og blev tilskyndet til at skrive en ny salme. Han præsenterede teksten for kirkens organist, Franz Gruber, som skrev en melodi, han kunne spille på sin guitar. Den aften spillede og sang Franz og Joseph deres smukke nye salme, »Stille Nacht«, eller »Stille nat, hellige nat«. Den blevet hurtigt populær over hele verden. (Se *Salmer og sange*, nr. 127).

PROFETENS FØDESTED

JANET THOMAS
Kirkens tidsskrifter

Profeten Joseph Smith blev født for næsten 200 år siden, den 23. december 1805, i Sharon i Vermont, og ledte evangeliets storslåede gengivelse i de sidste dage. På hans fødested hersker der fred.

Omtrent midt i den lille nordøstlige stat Vermont ligger de små byer Sharon og South Royalton. De fleste personbiler og lastbiler på motorvejen suser forbi disse små byer. Men hvert år er der flokke af turister, som er ivrige efter at lære mere om Kirkens historie, der drejer fra Highway 89 ved afkørsel 2 og kører langsomt gennem byen Sharon, forbi landhandelen, hvor der sælges ahornsirup, og følger floden, indtil de kommer til et kryds med et messingskilt. Skiltet viser de rejsende, hvor man skal dreje fra for at komme op ad Dairy Hill, forbi nogle små farme, der ligger på nogle skovklædte bakker, indtil man kommer til en allé med ahorntræer. Her står der endnu et skilt, der fortæller, at det er her, profeten Joseph Smith blev født. Det er indkørslen til et mindesmærke, som er blev rejst for næsten hundrede år siden til ære for en stor begivenhed og et stort menneske.

Når de besøgende kører op ad alléen, er det første, de ser, en smuk hvid sidste dages hellig kirke, der ligger på en skrånende eng. Men hvis de kører op ad alléen, ind mellem ahorntræerne, lægger de mærke til en forandring. Der hersker en følelse af stor ro og fred.

De bliver hverken de første eller de sidste, som lægger mærke til denne forandring. Kevin Burkholder fra Middlebury Gren husker, hvordan han og hans familie havde taget hans tante med for at se fødestedet. Kevin husker, at så snart de kørte ind på ejendommen, spurgte hun: »Hvad er der sket her? Hvorfor er der en særlig stemning over dette sted?« Kevin siger, at de forsøgte at forklare det: »Det ligner ethvert andet sted, men der hersker virkelig en særlig stemning. Hvis man har nogen tvivl med hensyn til Kirken, forsvinder den her. Det er som om, ens tanker er meget klarere her.«

Teenagere som Caitlin Shamp fra Essex Ward i Montpelier Stav i Vermont har ofte lejlighed til at tage til Joseph Smiths fødested. Hun fortæller også om stedets atmosfære: »Jeg føler, det er et helligt sted. Her er så fredfyldt og roligt.«

Når man er kommet forbi kirken, kører man lidt ned ad bakken og kommer hen til to lave

JOSEPH SMITH: DEE JAY BAWDEN; FOTO: JANET THOMAS, MEDMINDRE ANDET ER ANGIVET

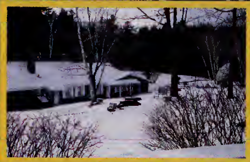

Til venstre: Lisa, Kim og Michelle Francis lader ikke sneen genere dem, mens de står foran mindesmærket ved profeten Josephs fødested. Ovenfor: De unge i Essex Ward fra det nærliggende Burlington kan godt lide at besøge fødestedet ofte. Nedenfor: Meghan Tracy læser mindepladen, som markerer, hvor hytten stod, da Joseph blev født.

Ovenfor til højre: Katelynn Peck står ved siden af arnestenen fra den oprindelige hytte. Ovenfor, fra oven: South Royalton Wards kirke; besøgscenteret på fødestedet; Stephen Brown og Andrew Lords fra Essex Ward.

murstensbygninger med verandaer som er magen til hinanden. Den ene bygning rummer besøgscenteret, og den anden rummer kontorerne for de missionærer, som viser rundt på fødestedet. Bygningerne ligger på hver sin side af den trappe, der fører op til monumentet.

Poleret granit

Monumentet står på en lille bakke. Det er en søjle i poleret granit, som er 38½ fod (11,7 m) høj. Hver fod symboliserer et år af Josephs liv. Søjlen hviler på en stor, firkantet blok. Da den blev udhugget i 1905 var obelisken den højeste søjle i Amerika, som var udhugget af ét enkelt klippestykke. Den fejlfrie sten symboliserer de fremragende egenskaber, Joseph besad. Kristin Simmons fra Burlington Ward siger: »Jeg synes, mindesmærket er et meget fint symbol på det, som profeten Joseph stod for. Monumentet er helt igennem af sten – en grundvold. Det er et eksempel på, hvem han var.« Allishia Adams fra South Royalton Ward er enig: »Jeg tror, at mindesmærket er et symbol på Kirkens grundlæggelse.«

Om eftermiddagen rammer solens stråler søjlens forside og får den til at funkle, som om der pludselig er blevet tændt en projektør. Om sommeren er monumentet omgivet af blomster og bede, men om vinteren er højen dækket af glitrende, hvid sne, som er meget passende for den årstid, den 23. december, hvor profeten Joseph blev født.

EKSTRA! EKSTRA!

Du kan finde et kort, der viser vej til fødestedet, samt yderligere oplysninger på **www.lds.org.** Klik på »Church History«, dernæst på »Historic Sites«. Klik på »Places to Visit«, dernæst på »Northeastern USA«. Vælg derpå »Joseph Smith Memorial Birthplace«.

Hvert år i december opfører Montpelier Stav i Vermont i samarbejde med de lokale beboere et krybbespil på fødestedet til minde om Frelserens fødsel. Stedet er pyntet op med tusindvis af lys.

Joseph Smith sen. og Lucy Mack Smith boede kun et par år på denne farm, som tilhørte Solomon Mack, Lucys far. Deres søn, Joseph jun. var den eneste af deres ni børn, som blev født her. Jorden har fået lov at ligge uberørt hen. Der er mere end 120 hektar jord og smukke træer, der står rundt om mindesmærket.

Det er ikke så svært at forestille sig, hvordan der må have set ud den kølige dag i december, da Joseph blev født. Den oprindelige hytte er for længst gået til og er nu kun brokker, men fortrappen og arnestenen er blevet bevaret.

Den sten, der blev brugt som hyttens fortrappe, ligger udenfor ved en bænk ved siden af monumentet, omtrent på det sted hvor den oprindelige hytte lå. Arnestenen ligger indenfor i besøgscenteret og er lagt foran en kamin. Det er let at forestille sig en mor, der holder sin nyfødte dreng i favnen foran ilden, mens hun sidder på arnestenen. Christal Collette og Stephani Wright, som begge tilhører Essex Ward, har gjort sig de samme tanker. Stephani siger: »Jeg holder af at sidde ved arnestenen og fundere.« Og Christal siger: »Han blev født lige her. Hans mor må have givet ham tøj på og skiftet ham lige her.«

Søgen efter svar

I mindesmærkets fod har man mejslet det skriftsted, som betød så meget for profeten Joseph, da han var 14 år. Verset lyder: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5). Profeten sagde: »Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette ... gjorde på mig« (Joseph Smith – Historie 1:12). De unge, som bor i Vermont og har mulighed for at tage til fødestedet ofte, værdsætter det, som Josephs eksempel har lært dem. De har erfaret, at hvis de står tilbage i visdom, kan de bede om hjælp.

Stephen Brown fra Essex Ward siger: »Man kan kun finde ud af, om Kirken er sand, ved at spørge. Svaret fås kun ved personlig åbenbaring. Man finder ud af det ved at bede og lytte.«

Andrew Lords, som også er fra Essex Ward, havde en oplevelse, engang han bad om at måtte kende sandheden: »Jeg havde egentlig aldrig læst regelmæssigt i Mormons Bog. Jeg tog bogen og bad:

ILLUSTRATION: BRIAN CALL

JOSEPHS FORÆLDRE

Lucy Mack Smith, profetens mor, var født i New Hampshire. Mens Lucy endnu var teenager, døde hendes søster Lovina, hvilket var til stor sorg for Lucy. Hendes bror Stephen kom på besøg og spurgte deres far, om Lucy måtte komme og bo en tid hos ham og hans familie i Tunbridge i Vermont. De mente, at det kunne gøre det lettere for Lucy at komme sig over tabet af hendes elskede søster.

Mens Lucy boede i Tunbridge, mødte hun en ung mand, der hed Joseph Smith og blev gift med ham. Vielsen fandt sted den 24. januar 1796. På det tidspunkt var Lucy 20 år gammel, og Joseph var 24. Sammen blev de forældre til Joseph Smith jun, den mand, som var bestemt til at gengive Jesu Kristi evangelium – netop den sandhed, som Lucy havde søgt det meste af sit liv.

Det unge par, Lucy og Joseph sen., havde en lille farm og drev landhandelen (vist ovenfor) i Tunbridge. Det var en butik, som – skønt den er blevet istandsat og udvidet – står der den dag i dag. Lucy og Josephs første børn, Alvin og Hyrum, blev født, mens de boede i Tunbridge. Den nystiftede familie flyttede til en farm, som tilhørte Lucys far, uden for Sharon i Vermont. Det lille hus, de byggede på ejendommen, lå på grænsen mellem byerne Sharon og South Royalton. Joseph sen. gik ind til Sharon, dagen efter at hans søn Joseph var blevet født, den 23. december 1805, og lod ham indskrive i kirkebogen. (Se Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith,* red. Preston Nibley, 1958).

Ovenfor: Kristen Brown og Caitlin Shamp holder af at besøge fødestedet på et hvilket som helst tidspunkt af året, men de holder især af at deltage i stavens pigelejr på Camp Joseph, som afholdes om sommeren på en del af ejendommen. Der findes også et udflugtsområde, hvor besøgende kan indtage deres medbragte mad.

›Fortæl mig, om den er sand.‹ Så begyndte jeg at læse indledningen. Jeg blev overvældet af Ånden. Jeg tænkte: ›Wow, og det var kun indledningen.‹ Det var helt sikkert mit svar.«

Søgen efter sandheden

På samme måde som Josephs søgen førte til vidunderlige svar, er de unge i Essex Ward i Vermont blevet i stand til at forstå svarene på deres bønner ved at søge på samme måde som Joseph gjorde. Dawn Doney siger: »Josephs forældre støttede ham i hans søgen efter den sande kirke. Hvis jeg har et spørgsmål, eller hvis noget ligger mig på sinde, taler jeg med mine forældre om det.« Dawn søger også i skrifterne, sådan som Joseph gjorde.

»Hvis jeg får en indskydelse,« siger Kristen Brown, »føler jeg en brænden i brystet. Det er ligesom en nøgle, der passer til en bestemt lås. Jeg ved, at det er svaret på mine bønner.«

Caitlin Shamp siger: »Når man er alene og ikke har andet at foretage sig, bør man give sig tid til at tænke og virkelig bede.«

Autumn Doney tilføjer: »Når man er 14 år, tænker man på, om en bestemt fyr kan lide en, eller om man er populær. Joseph Smith var optaget af at finde sandheden og det sande evangelium. Jeg ville ønske, at jeg havde så stor tro. Vi må gå på vore knæ og bede hver morgen og aften.«

Erkendelse

Nogle teenagere, som f.eks. de unge i South Royalton Ward, kommer til fødestedet hver søndag til kirke og hver onsdag til GUF. Meghan Tracy siger: »Jeg har taget det for givet, fordi jeg har boet her hele mit liv. Nu da det er gået op for mig, hvor helligt det er, kan jeg føle, at Herrens Ånd er her. Det er dejligt, at det ligger tæt på, hvor jeg bor.«

Kevin Burkholder har en opfordring til dem, som besøger mindesmærket på Joseph Smiths fødested: »Gå en tur i skoven. Tag stien op på højen, som vi kalder Mount Patriarch. Derfra kan man se ned over monumentet. Man kan sidde deroppe i timevis og tænke over livet. Man får et smil om læberne. Man kan slet ikke lade være.« ■

FOTO: WELDEN C. ANDERSEN

PROFETENS UDTALELSE OM SIG SELV

»Jeg er som en uhyre, utilhugget sten, der ruller ned fra et højt bjerg; og den eneste afslibning, jeg får, er, når et eller andet hjørne bliver gnedet af ved at komme i berøring med noget andet ... Således vil jeg blive en glat og sleben pil i den Almægtiges kogger.«

Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 364-365.

MERE END BLOT EN BONDE-DRENG

ÆLDSTE MARK E. PETERSEN
(1900-1984)
De Tolv Apostles Kvorum

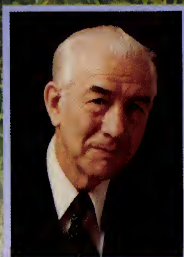
Jeg ... vidner om profeten Joseph Smiths guddommelige kaldelse og ... erklærer min tro på det mirakel, hvorved Mormons Bog blev oversat og udgivet.

Joseph Smith gjorde mere for denne verdens menneskers frelse end nogen anden, der nogen sinde har levet, med undtagelse af vor Herre og Frelser – vor Forløser Jesus Kristus, Guds guddommelige Søn.

Joseph blev det redskab, hvorved Guds sande kirke og rige blev gengivet til jorden. Han frembragte Mormons Bog, der blev oversat formedelst Guds gave og kraft. Han blev midlet til at få den udgivet i sin egen tid i to verdensdele. Han sendte det evige, nu gengivne evangelium, ud til jordens fire hjørner.

Han modtog adskillige åbenbaringer fra Herren, som er blevet offentliggjort i Lære og Pagter, Den Kostelige Perle og Kirkens historie ...

Han levede ædelmodigt, og han døde ædelmodig som martyr for Kristi sag. Og ligesom de fleste af Herrens salvede i fordums tid beseglede han sin mission og sit vidnesbyrd med sit eget blod (se L&P 135:3).

Mark E. Petersen blev kaldet til apostel i 1944. Han virkede i dette kald i 40 år – indtil sin død i 1984. Her fortæller han om, hvordan Joseph Smith fra en beskeden opvækst blev genoprettelsens store profet.

ILLUSTRATION: RICHARD HULL

Han efterlod sig et ry og en berømmelse, som aldrig skal dø, og som årene går, og Kirken fortsætter med at bringe evangeliet ud til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk, bliver hans navn endnu større, æret og priset af millioner af trofaste, som kommer til kundskab om, hvor virkelig storslået hans kald var. Han var forudordineret i himlen til dette store værk i de sidste dage. Han udførte sin kaldelse med ære og inspiration og er et lys for alle, som følger ham, og han priste altid Gud i Himlen, som han arbejdede for.

Skønt han var en mægtig profet, blev han født i fattige kår. Han voksede op som bondedreng uden megen skolegang. Som ung boede han i den vestlige del af staten New York, der dengang var USA's yderste grænse mod vest.

Familien fældede træer i skoven og begyndte at dyrke jorden. De var ydmyge mennesker. De kendte til fattigdom og modgang, men ved stor flid og himlens velsignelser gik det dem vel.

Esajas' profeti

Joseph Smith gerning var blevet forudsagt af profeten Esajas, som omtalte hans beskedne herkomst og hans manglende skolegang ...

I begyndelsen af det 29. kapitel beskriver Esajas et folk, som pludselig ville blive udryddet, men som skulle tale i vor tid, bogstavelig talt fra graven, som fra en bog ...

Vi bærer vidnesbyrd om, at Esajas' profeti er blevet opfyldt, og at bogen nu kan fås. Det er Mormons Bog ...

Mormons Bog

Den 22. september 1823 i nærheden af Palmyra i New York ... åbenbarede en engel fra Gud det sted, hvor [Mormons Bog] lå nedgravet, for en 17-årig dreng ved navn Joseph Smith jun., som på det tidspunkt var en ulærd landbrugsmedarbejder, men som nu af Gud blev kaldet til at være hans profet i vor tid.

Bogen var af metal og så ud til at være af guld. Den bestod af metalsider så tynde som almindeligt blik. Siderne målte omkring 18 gange 20 centimeter og var holdt sammen i ryggen af metalringe, så siderne let kunne vendes. Bogen var omkring 15 centimeter tyk. Hvert ark rummede på hver side gammel tekst, som var indgraveret med små, men smukke skrifttegn. Bogen lå i en stenkiste, der i århundreder havde beskyttet den mod elementernes påvirkning ...

Der er blevet fundet mange stenkasser, især i Mexico og Mellemamerika. Nogle er små og smukt indgraverede og indeholder smykker. Andre er store nok til, at man kan opbevare forråd i dem. I oldtiden var det helt almindeligt at bruge stenkister.

Ved Guds gave og kraft

Men lad os ... se på selve oversættelsen af optegnelsen. Joseph Smith sagde, at han foretog den ved Guds gave og kraft og ved hjælp af Urim og Tummim. På det tidspunkt var han så ulærd, at han ikke kunne have gjort det på nogen anden måde ...

... Oliver Cowdery, hans skriver, sagde det samme og tilføjede: »Jeg skrev med min egen pen hele Mormons Bog (med undtagelse af nogle få sider), sådan som ordene lød fra profeten [Joseph Smiths] mund, mens han oversatte den ved Guds gave og kraft.«[1]

Martin Harris, der også var skriver, aflagde samme vidnesbyrd. Og Emma Smith, profetens elskede hustru, som ... somme tider virkede som skriver, aflagde dette vidnesbyrd:

»Jeg er overbevist om, at intet menneske kunne have dikteret manuskriptet, medmindre han var inspireret, for når [jeg virkede] som skriver for ham, dikterede [Joseph] for mig time efter time, og når han vendte tilbage efter måltiderne eller efter andre afbrydelser, begyndte han straks, hvor vi var standset, uden hverken at se manuskriptet eller få nogen del af den læst op for sig ... Det ville have været usandsynligt, at noget lærd menneske kunne gøre

det, og for en, der var så ... ulærd som han, ville det ganske enkelt have været umuligt.«[2]

Mormons Bog er et litterært og religiøst mesterværk, som overgår enhver bondedrengs største håb og evner. Den er en nutidig åbenbaring fra ende til anden. Den er guddommelig ...

Hele arbejdet med at oversætte den var et mirakel. Bogen er et forunderligt værk og et under, som der står i King James' bibel (se Es 29:14) ...

Fra første til sidste side er Mormons Bog en åbenbaring, en inspireret oversættelse, Guds og ikke noget menneskes værk. Den er sand fra første til sidste side ...

Således afstedkom Joseph Smiths ydmyge barndom dette nye skrift, en ny åbenbaring fra Gud, endnu et vidne om verdens Frelsers guddommelighed. ■

Uddrag af en tale fra oktoberkonferencen 1977; underrubrikker tilføjet; stavning og tegnsætning ajourført.

NOTER

1. Reuben Miller Journals, 1848-1849, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Slægts- og Kirkehistoriske Afdelings arkiver, 21. oktober 1848.
2. »Last Testimony of Sister Emma«, *Saints' Herald*, 1. oktober 1879, s. 290.

Englen Moroni åbenbarede for Joseph Smith, hvor Mormons Bog lå nedgravet. Joseph oversatte senere bogen ved Guds gave og kraft.

Spørgsmål & svar

»Jeg er ikke tiltrækkende. Prøv ikke at overbevise mig om, at jeg er det. Hvorfor er jeg født sådan?«

Hvad ser du, når du ser dig selv i spejlet?

I stedet for at tænke på dit udseende kan du tænkte på dit forhold til andre mennesker. Du er en datter eller søn. Hvis du har søskende, er du en søster eller bror. Du er en fætter eller kusine, en ven og et medlem af en menighed. Mange mennesker elsker og holder af dig, som du er.

Du kan tænke på dine bedste egenskaber. Måske er du venlig, flittig eller en god ven. Uanset hvilke evner du har, er du velsignet med vigtige talenter, en personlighed, som er din helt alene, og en hensigt med livet.

Du kan spørge din himmelske Fader om, hvem du er, og hvad han føler for dig. »For det drejer sig ikke om det, mennesker ser på; mennesker ser på det, de har for deres øjne, *men Herren ser på hjertet«* (1 Sam 16:7; fremhævelse tilføjet). Bøn, skriftstudium og overholdelse af budene giver dig kundskab om, at du har en ædel herkomst, og at du er en åndelig søn eller datter af vor himmelske Fader, som elsker og holder af dig.

Din himmelske Fader og mange andre elsker dig.

»Mennesker ser på det, de har for deres øjne, men Herren ser på hjertet.«

Lad være med at sammenligne dig selv med andre. Fokuser på at blive den bedste, du kan være.

Grundlæggende er vores fysik nedarvet. Men det er op til os, hvordan vi taler, klæder os og passer på vores helbred. Et smil, en behagelig personlighed eller blot vores udstråling kan gøre os tiltrækkende.

Ingen er på grund af sit fysiske udseende hindret i at tjene Gud, modtage nødvendige ordinancer eller at leve trofast indtil enden.

Se på det indre

Du kan måske være ked af dit udseende, hvis du sammenligner dig med andre, baseret på verdens opfattelse af, hvad der er vigtigt. Nogle mennesker mister til tider modet eller bliver misundelige, fordi de tror, at andre ser bedre ud (eller er klogere eller mere populære) end de er. Andre føler sig stolte, når de ser på andre, som de ikke synes ser så godt ud (eller er så kloge eller populære) som de er. Det er sundt at sammenligne sig selv, som man er nu, med det menneske, man kan blive – nemlig sit bedste jeg.

Lav om det på, du selv er herre over

Der er visse forhold vedrørende dit fysiske udseende, som du ikke selv er herre over. Men der er andet, som du er herre over, som kan gøre dig mere tiltrækkende, som f.eks. at bruge dine talenter, udvikle din personlighed, være velklædt og velsoigneret og at øge din åndelighed. Ved at arbejde med dette kan du få større selvtillid.

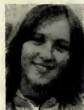
MODELFOTO: MATTHEW REIER

Se op

Frelseren ved, hvad du føler. Han har oplevet din sorg og smerte (se Alma 7:11-12). Med hans hjælp kan du leve livet på den måde, det var hensigten – ved at leve ved tro og lære at gøre vor himmelske Faders vilje (se Abraham 3:25).

Ved at udvikle din indre skønhed – at have et rent, venligt og taknemlig hjerte – kan du føle fred og lykke, så dine udfordringer ikke virker så uoverkommelige.

LÆSERNE

Det virker som om, at næsten alle piger tror, at de ikke ser godt ud. Hvis jeg har disse tanker, er det fordi jeg glemmer, hvor højt vor himmelske Fader elsker mig. Alle mennesker er smukke og enestående. Det vigtigste er at have en dejlig ånd og en indre fred.

Svetlana Kopitova, 18, Kolpino Gren, St. Petersborg Distrikt i Rusland

Vi har måske ikke en perfekt krop i dette liv, men tænk på de vidunderlige velsignelser, vor Fader i Himlen har givet os: Familie, venner og evangeliet.

Ammalyn C. Loterte, 19, Lopez Første Ward, Lopez Stav i Filippinerne

Jeg fandt ikke mig selv tiltrækkende. Men min mor sagde til mig, at det, jeg rummede indeni, gjorde mig smuk. Nu er jeg lykkeligt gift med en god mand, som jeg er

blevet viet til i templet. Hvis man gør det rette, kan Herren hjælpe en med at finde det menneske, som ser den skønhed, som andre ikke kan se.

Claudia Alonso, 20, Woodlake Ward,
San Antonio Østre Stav i Texas

Vor himmelske Fader ved, at du har mange gode egenskaber, men han ønsker, at du skal opdage dem. Han ønsker, at du skal elske dig selv lige så højt, som han elsker dig. De fleste teenagere sammenligner sig selv med andre, men vi bør ganske enkelt være den bedste, vi kan være, og vælge det rette. Så lægger andre mærke til, at Kristi lys skinner igennem.

Nikelle Bird, 16, Shoreline Ward, Richland Stav i Washington

For ham er ingen grimme eller smukke. Han ser på hjertet, og hvis vi har et rent hjerte og venlige følelser, er vores udseende ikke vigtigt.

Alma Iris Sánchez Echeverria, 17, Siguatepeque Ward,
Comayagua Stav i Honduras

Vores ydre fremtoning kan hindre os i at være den mest populære på skolen, men det hindrer ikke vor himmelske Fader i at elske os. Vores lykke afhænger ikke af vores udseende. Vores lykke afhænger af, at vi ved, at vi er Guds børn, og at han ønsker, at vi skal finde lykken ved at elske og hjælpe andre.

Ældste Moroni Abraham Jiménez Pérez, 20,
Mexico City Vestre Mission i Mexico

Gud ved, at det går dig på, men nogle gange er livets genvordigheder med til at udvikle os åndeligt. Vor himmelske Fader ønsker, at du skal udnytte de evner, han har givet dig. Hvis du gør dit bedste for at hjælpe andre og hjælpe dem til at blive lykkelige, får de øjnene op for din indre skønhed, og du får større selvtillid.

Lynnette Drouin, 18, Whitecourt Gren,
Edmonton Riverbend Stav i Canada

»Jeg vidner om, at ingen af os er elsket mindre eller værdsat mindre af Gud end en anden. Jeg vidner om, at han elsker os hver især – med usikkerheder, bekymringer, selvværd og alt. Han måler ikke vore talenter eller udseende … Han opmuntrer alle løbere, råber, at væddeløbet er imod synd, ikke imod de andre.«

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolvs Kvorum, »Den anden fortabte søn«, *Liahona*, juli 2002, s. 72.

I Guds øjne er du en dyrebar juvel. Han har velsignet dig med de gaver, der er nødvendige for at kunne leve et retskaffent liv. Skønheden blegner med tiden, men de værdier og ting, du har, blegner ikke.

Rex Daniel D. Lomboy, 16, Binalonan Anden Gren,
Urdaneta Stav i Filippinerne

Jeg tror, at det vigtigste er et menneskes ånd. Selv om man måske ikke er fysisk tiltrækkende, hindrer det ikke en i at være et godt menneske. Den dag skal nok komme, hvor vores krop bliver fuldkommengjort.

Angeles Natalia Tissera, 15, Roque Sáenz Peña Gren,
Roque Sáenz Peña Distrikt i Argentina

Takket være min families principper ved jeg, at ægte skønhed ikke er det, mennesker lægger mærke til, men det, som behager Gud. Lad os blive mere ydmyge, tålmodige og kærlige, så vi kan opmuntre vores omgangskreds.

Merirani Johnston, 15, Fautaua Ward,
Papeete Stav i Tahiti

Liahonas *og læsernes svar er ment som hjælp og vejledning, ikke som udtryk for Kirkens lære.*

HVAD MENER DU?

Kære unge læser. Send os dit svar på nedenstående spørgsmål sammen med dit navn, fødselsdato, ward og stav (eller gren og distrikt) og et foto af dig selv til:

Questions and Answers 1/05
50 East North Temple Street, Floor 24
Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Eller e-mail til: cur-liahona-imag@ldschurch.org. Send dit svar, så vi har det senest den 15. januar 2005.

SPØRGSMÅL

»Min ven siger, at han ville være interesseret i at blive medlem af Kirken, hvis blot han ikke behøvede at tro på beretningen om Joseph Smith. Hvordan skal jeg svare ham?« ■

Juleaftensmorgenmad

Toni Hakes

En juleaften for omkring 18 år siden var jeg som ung mor meget bevidst om den brede kløft, der var mellem tilstanden i mit eget hjem og det, som jeg mente, en ideel jul skulle være – den ideelle jul, sådan som den skildres i tv og i bladene, julen med den smukke oppyntning, den lækre mad og de glade, smilende børn. Jeg havde anstrengt mig for at blive færdig med at pakke julegaver ind og gøre rent, alt mens jeg forsøgte at skabe en eller anden form for orden og fred i mit hjem, samtidig med at jeg tog mig af min tre små sønner, hvoraf den ene var en meget urolig baby. Jeg følte mig meget tynget den aften. Jeg var magtesløs.

Jeg var følte mig overbebyrdet og træt. Netop da trådte min mand ind i køkkenet med en pakke pandekagepulver, noget frossent appelsinjuice og en pakke pølser.

Det var ved at blive mørkt. Jeg havde sat babyen i den høje stol og prøvede at give ham mad og få ham til at falde til ro. Det ville meget snart blive tid til at spise aftensmad, og der var ikke dækket bord med levende lys, intet varmt festmåltid og ingen mad færdig på komfuret. Netop da trådte min mand, som havde været ude for at købe de sidste julegaver før lukketid, ind i køkkenet og lagde en pakke pandekagepulver, noget frossent appelsinjuice og en pakke pølser på køkkenbordet. På sin egen facon fortalte han mig, at han vidste, at jeg var ved at fortvivle. Hvis det gik helt galt, var han villig til at lave julemaden.

Den juleaften spiste vores familie morgenmad sammen. Jeg husker ikke, hvordan det smagte, men jeg husker, hvordan det føltes at være elsket og forstået. Fra da af har morgenmad altid været det, vi spiser juleaften. Vore børn forstår sikkert ikke betydningen, men morgenmad er vores tradition, og den holder vi fast ved.

Den lille tjeneste, min mand gjorde for mig den juleaften for længe siden, kan virke ubetydelig, men den lærte mig, at vores liv ændres ved små og hensynsfulde gerninger midt i det dagligdags. Ved vor egen og andres uselviske tjeneste kan Ånden virke i vores hjerte, og Kristus komme ind i vores tilværelse, hvilket er det, denne højtid handler om. Det kan godt være, at pynten skaber rammerne, men kærlighed og tjeneste er julens inderste væsen. ■

Toni Hakes er medlem af Willow Canyon Ottende Ward i Sandy Østre Stav i Utah.

ILLUSTRATION: DAN LEWIS

Det appalachiske juletræ

Laurie Hopkins

Julen 1977 var en ulykkelig tid for mig. Min familie boede for langt væk til at vi kunne besøge dem, vi havde næsten ingen penge, og vi havde ingen pynt, som kunne opmuntre mig – kun et pjusket lille juletræ, pyntet med kulørt papir og guirlander af popkorn. Hvis det ikke havde været for vore forventningsfulde, små børn, havde jeg sikkert ikke engang gidet pynte træet.

Min mand måtte køre i bil tre kvarter for at komme på arbejde og lagde således beslag på vores eneste transportmiddel. Jeg måtte blive hjemme hele dagen, hver eneste dag, mange kilometer fra alt og alle. Det tog 20 minutter at nå til den nærmeste by ad nogle vanvittigt snoede bjergveje. Kirken og de fleste af medlemmerne af vores lille gren boede næsten en times kørsel fra os.

På en eller anden måde lykkedes det mig at holde styr på både træet og børnene uden alvorlige uheld og nå sikkert frem hyttens dør.

Vi var flyttet til denne afsidesliggende dal i Appalacherne i et anfald af ungdommelig idealisme og eventyrlyst. Min mand havde hørt om billig jord i Virginia, og inden jeg nåede at sige, »ude hvor kragerne vender,« var vi flyttet dertil. Han havde bygget os et lille hus på bjergsiden og lagt vand ind fra en nærliggende kilde.

Vi havde dog naboer, skønt der var langt imellem dem. Det nærmeste hus var en bjælkehytte fra 1801, som for en kort tid var blevet lejet af en ung familie, familien Anderson (navnet er blevet ændret), fra vores gren. De var fattige, ligesom vi var. Donald, faderen, arbejdede seks og nogle gange syv dage om ugen. Donald og Ruth havde tre små børn, ligesom vi havde, og Ruth følte sig hele tiden udkørt.

Vejen fra vores hus til Ruths var ret så risikabel og gik over en mudret vej med dybe hjulspor. Det var lidt svært for os begge – med et barn på armen og to små børn på slæb – at besøge hinanden. Men under et af vore sjældne besøg, nævnte Ruth for mig, at de ikke havde kunnet få fat i et juletræ. Donald var kørt hjemmefra før daggry og kom ikke tilbage før sent om aftenen. Ruth var ganske

enkelt ikke oplagt til at traske rundt i området efter et træ.

En aften før jul følte jeg pludselig en stærk tilskyndelse til at finde en juletræ til familien Anderson. Som et lyn fra en klar himmel slog det mig: Jeg måtte bare finde dem et træ. Hvor ynkeligt min eget træ end var, bragte det i det mindste en smule julestemning ind i vores hjem.

Jeg tilbragte resten af aftenen med at lave guirlander, trække popkorn på snor og selvfølgelig lave en glitrende gul stjerne til trætoppen. Om morgenen gik jeg ud på bjergsiden og ledte, indtil jeg fandt et lille træ. Jeg fældede det og fandt en gammel dåse, som jeg malede og fyldte med jord som fod. Det endelige resultat var mere grinagtigt end smukt, men det så tilstrækkeligt festligt ud – hvis man kneb øjnene lidt sammen.

Jeg ringede for at spørge Ruth, om jeg måtte kigge indenfor. Derefter klædte jeg ungerne godt på og gik ned ad bjerget. På en eller anden måde lykkedes det mig at holde styr på både træet og børnene uden alvorlige uheld og nåede sikkert frem hyttens dør. Da Ruth lukkede op, kastede hun et blik på mit komiske træ og brast i tårer. Jeg trådte indenfor. Jeg var meget bange for, at min ide måske alligevel ikke havde været så god.

Da Ruth fik fattet sig, forklarede hun, hvorfor hun var begyndt at græde. Det havde været sent aftenen før, inden Donald endelig var kommet hjem fra arbejde. Da køkkenskabene var næsten tomme, havde familien stuvet sig sammen i bilen og

Luk først kortet op

Samuel Osorio Mendoza

Når vi er unge, er det somme tider sådan, at det eneste, vi tænker på i julen, er, hvad vi får i julegave. I 1991 fik jeg den bedste af alle gaver.

Året forinden havde jeg besluttet, at jeg ville på mission, fordi min mor og flere andre slægtninge havde været et eksempel for mig. Så jeg forlod universitetet efter min 18-års fødselsdag og arbejdede på en brandstation i et år for at spare penge op og være med til at lette min families økonomiske byrde med at underholde mig på min mission.

Endelig sendte jeg mine papirer ind i forvisning om, at jeg inden den 1. december var taget af sted for at tjene Herren. Da de første to uger af december var gået, var jeg mere spændt på at få et svar end at få en julegave. Men der kom ikke noget brev. Jeg tænkte, at Herren måske ikke elskede mig, eller at der måske var tvivl om min værdighed. Jeg gjorde mig alle mulige nedslående tanker.

Juleaftensdag tog jeg af sted tidligt om morgenen for at spille håndbold med min bror i en klub i nærheden af vores hus. Da jeg kom hjem, lagde jeg mærke til adskillige julekort, der hang på træet, blandt andet et stort kort, pakket ind i gavepapir. Mit navn stod på det. Jeg ville åbne det, men min mor sagde, at det ville være bedre at vente til om aftenen, når vores familie var samlet.

Efter aftensmaden besluttede vi at pakke vore gaver op. Jeg ville åbne den største gave, jeg havde fået, men min familie bad mig om først at åbne kortet. Da jeg gjorde det, så jeg, at det var et brev, og at afsenderen var Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det var adresseret til ældste Samuel Osorio.

Det eneste, jeg kunne se, var et kamera, der blitzede, mens min far tog billeder af mit overraskede ansigtsudtryk. Jeg var så glad og taknemlig for, at jeg fik min kaldelse juleaften.

Det var den bedste julegave, jeg nogen sinde havde fået. Min mission var en af mit livs største oplevelser, og min kaldelse fra Herren er den bedste gave, jeg nogen sinde har fået til jul. ■

Samuel Osorio Mendoza er medlem af Palmas Ward i Poza Rica Palmas Stav i Mexico.

kørt den lange vej til supermarkedet. Efter en stund havde treårige Michael sagt: »Far, skal vi ikke bede en bøn?«

Donald havde spurgt Michael, om han ville bede. Med den umiddelbare tro, som et barn har, bad Michael vor himmelske Fader om at hjælpe dem med at få fat i et juletræ. Da han havde sagt »amen«, så Donald og Ruth på hinanden og erkendte, at de måtte anstrenge sig mere for at opfylde deres længselsfulde lille drengs ønsker. Det var ikke lykkedes dem at lægge en plan den aften, så de var gået ret så frustrerede i seng.

Så da vi dukkede op med det lille træ, var vi svaret på mere end én bøn. Så snart familien Andersons børn fik øje på os, hvinede de af fryd og lavede en æresplads til det pudsige træ. Aldrig havde nogen holdt så meget af et juletræ.

Miraklet ved denne jul var dog ikke alene den bøn, som sprang fra en lille drengs hjerte til himlen og tilbage i hjertet på en, som kunne hjælpe. Det var også den helbredende kraft, jeg fandt ved at give.

Fra det øjeblik jeg fik tilskyndelsen til at finde et træ til familien Anderson, begyndte julestemningen at fylde mit eget hjerte. Jeg var taknemlig for, at Herren elskede mig tilstrækkelig til at få kontakt til mig og undervise mig. Og jeg blev på ny mindet om, at det er ved at miste os selv, at vi finder os selv. Når vi tjener, lærer vi, at »han læger dem, hvis hjerte er knust, og forbinder deres sår« (Sl 147:3). ■

Laurie Hopkins er medlem af Big Thompson Ward i Loveland Stav i Colorado.

Missionærer i metroen

Rémy van der Put

Den første jul, jeg fejrede på min mission i Frankrig, var meget hyggelig. Vi var blevet inviteret til at holde jul hos en vidunderlig medlemsfamilie, og jeg følte mig tryg og hjemme. Men den anden jul husker jeg særligt, og den vil altid være dyrebar for mig.

Luften sitrede af spænding i den lille franske by, hvor jeg var missionær: Der lød julemusik i forretningerne, der var reklamer alle vegne og julekort i posten.

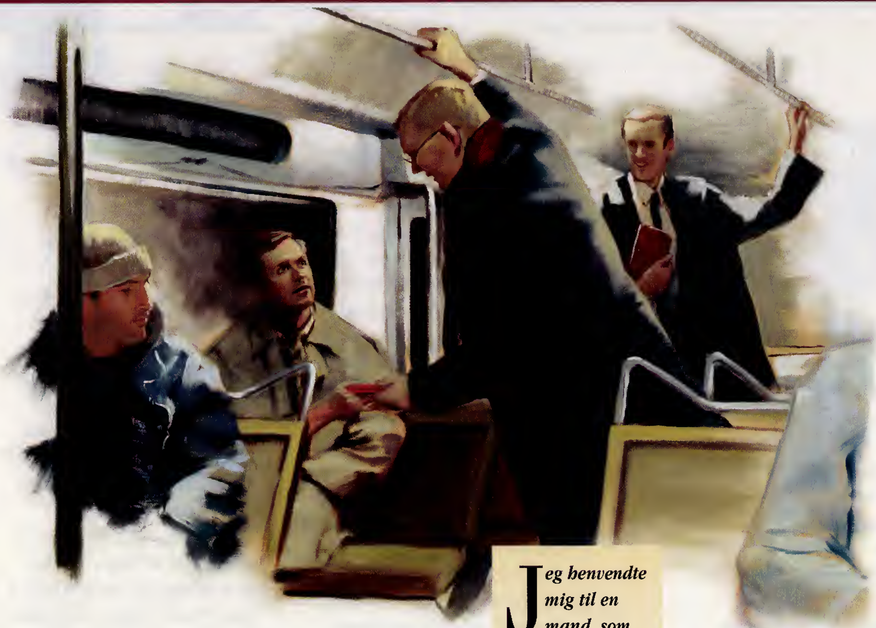
En par dage før jul tog missionærerne i vores zone ud for at synge salmer i busserne, på metrostationerne og i indkøbscentrene. Vi forsøgte at dele juleglæden med vore franske brødre og søstre ved at synge salmer, dele pjecer ud og forære eksemplarer af Mormons Bog, indpakket i julepapir, som gaver. Vi ønskede folk en glædelig jul. Ligesom det foregående år planlagde vi at holde jul hjemme hos en medlemsfamilie. Min kammerat og jeg havde fået en indbydelse, og så frem til en vidunderlig hjemmelavet, julemiddag.

Den 24. december arbejdede vi hårdt hele morgenen. Da vi vendte hjem til frokost, fik vi en opringning fra familien, som havde inviteret os til middag samme aften. De måtte aflyse aftalen på grund af et dødsfald i familien. Vi kunne ikke komme hjem til dem på grund af deres forpligtelser over for familien, så vi forsøgte at trøste dem, så godt vi kunne, i telefonen. Da vi havde lagt på, gik det op for mig, at det blev en meget ensom juleaften. De andre ældster i vores lejlighed var blevet inviteret et andet sted hen. Vi spise vores frokost og tog af sted igen for at arbejde.

Aftenen faldt på, og det blæste koldt. Da jeg så juletræerne blive tændt i de varme hjem – hjem fyldt med glade ansigter – gik mine tanker tilbage til min egen familie i Holland. Nu sad de samlet og sang julesalmer og læste juleevangeliet. De lyttede til julemusik, mens min far tændte stearinlysene på juletræet. Pludselig led jeg af en frygtelig hjemve.

Vi tog tilbage til vores lejlighed, og jeg satte mig ved mit skrivebord og havde meget ondt af mig selv. Jeg satte et bånd på med Tabernakelkoret, der sang julesalmer, og begyndte at skrive i min dagbog.

Noget af det, jeg havde lært på min mission, var, at der altid var en grund til, at jeg tjente sammen med en bestemt kammerat. Det var også tilfældet med ældste Wagner. Efter et stykke tid rejste han sig fra sit skrivebord og sagde, at han havde en plan. »Hvorfor tager vi ikke nogle af de indpakkede eksemplarer af Mormons Bog, går ned til metroen og taler med dem, som også føler sig ensomme juleaften?« spurgte han. Jeg sagde, at jeg ville tage med ham, selv om jeg ikke var

begejstret for ideen. Jeg ville hellere sidde i min stol og have ondt af mig selv.

Vi forlod vores lejlighed og begyndte at gå hen mod metroen. Jo nærmere vi kom stationen, desto mere overbevist blev jeg om, at dette ikke var så dårlig en idé endda og måske skulle det vise sig at blive en god oplevelse. Da vi steg ombord på toget, var det næsten tomt. Der sad nogle enkelte passagerer her og der. Jeg henvendte mig til en mand, som sad alene ved et vindue. Jeg præsenterede mig og spurgte, om vi måtte tale med ham. Han sagde ja. Vi begyndte at tale om familien – hans familie, min familie – og om julen. Han fortalte mig, at han var flygtning og havde måttet forlade sit land og sin familie. Han fortalte mig om sin hustru og sit barn og om, hvor meget han savnede dem. Selv om vore situationer var forskellige, kunne jeg sætte mig ind i hans, fordi min familie også var langt borte. Derefter begyndte jeg at tale om Jesus Kristus og om, hvor meget han betød for mig, og hvor meget julen betød for mig. »Frelseren kom til jorden,« vidnede jeg.

Jeg henvendte mig til en mand, som sad alene ved vinduet, og vi begyndte at tale om vore familier og om julen.

Straks var det, som om der tændtes en ild i min sjæl. Jeg følte den samme brænden senere den aften, mens jeg talte og vidnede om Jesus Kristus for andre mennesker i metroen. Da min kammerat og jeg endelig gik derfra og vendte tilbage til vores lejlighed, var jeg fyldt af en vidunderlig taknemlighed.

Da vi talte om det, der var hændt den aften, forstod jeg, at min kammerat følte på samme måde. Vi havde virkelig følt julens ånd, og jeg følte det, som om mit hjerte skulle briste af glæde. Frelseren blev født i Betlehem for min skyld og for hele verdens skyld! Jeg følte mig så velsignet over, at jeg kendte evangeliet og havde følt hans kærlighed til mig den aften.

Det var en jul, jeg aldrig vil glemme, for det var den juleaften, jeg endelig lærte, hvad julen virkelig handler om. Den handler om Kristus og om at vidne om Guds levende Søn. ■

Rémy van der Put er medlem af Kirkland Andet Ward i Kirkland Stav i Washington.

Pensamientos inspiradores

En profeti bliver opfyldt

Profetien om, at det evige evangelium skal forkyndes for alle jordens indbyggere, er ved at blive opfyldt, og *Liahona* er en del af denne opfyldelse. Jeg glæder mig altid til at læse præsident Gordon B. Hinckleys ord.

Zenón Cabrera C.,
Llallagua Gren,
Llallagua-distriktet i Bolivia

Hjælp fra medlemmer

Når min *Liahona* kommer, læser jeg hele bladet på én dag. Jeg holder især af at læse om andre medlemmers åndelige oplevelser. Disse oplevelser gør, at jeg stadig stræber fremad.

Ruth Caballero,
Pedro Juan Caballero Tredje Gren,
Pedro Juan Caballero-Distriktet i Paraguay

Velsignet af Evangeliske klassikere

Jeg finder ro i sindet, hver gang jeg læser i *Liahona*. Jeg nyder at læse artiklen Evangeliske klassikere. Profeternes og kirkeledernes ord griber mig om hjertet og har været til stor velsignelse for mig.

Liao Alin,
Tai Tung Gren,
Hua Lien-distriktet i Taiwan

Missionærblad

Liahona har hjulpet mig meget, mens jeg har været på mission. Artiklerne fra Kirkens ledere hjælper mig til at kunne give andre medlemmer, undersøgere og kammerater gode råd. Jeg kan også missionere med posten ved at sende mine venner artikler fra bladet. På den måde adlyder jeg vore lederes råd om, at vi skal forkynde evangeliet, hvor vi kan.

Ældste Abraham Ordaz,
León-missionen i Mexico

***Liahona* er en perle**

Jeg læser med glæde hvert eneste nummer af *Liahona*. De, som fortæller om deres oplevelser og bærer vidnesbyrd, giver mig svar på mine spørgsmål, når jeg har mest brug for dem. *Liahona* er en perle.

Olga Khripko,
Zaporozhe Tsentralnij Gren,
Dnepropetrovsk-distriktet i Ukraine

Forslag til større sømmelighed efterspørges

Det er noget af en udfordring i vore dage at klæde sig ærbart. Hvordan sikrer du, at dit hverdagstøj, dit sportstøj eller din formelle påklædning er sømmelig? Hvad har du gjort for at sætte fokus på sømmelighed i din familie eller i dit ward og stav (gren og distrikt)? Send dine forslag til Modesty, *Liahona,* Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller e-mail til **cur-liahona-imag@ldschurch.org.**

Giv *Liahona* som gave

Husker du på kollegaen på arbejdet, som af og til stiller spørgsmål om Kirken? Den mindre aktive familie, som du er hjemmelærer for? Det barn eller familiemedlem, som trænger til opmuntring? Den hjemvendte missionær, som har lært et nyt sprog på sin mission? De er alle oplagte kandidater til et gaveabonnement på *Liahona*.

Du kan bestille og få tilsendt *Liahona* til dig selv eller som gave på følgende sprog (hyppigheden varierer fra sprog til sprog): Albansk, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, sinhala, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamilsk, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk, vietnamesisk og østarmensk.

Du kan få oplysninger om abonnering og bestilling ved at kontakte dine wards- eller grensledere eller dit lokale distributionscenter.

***Maria:* James C. Christensen**

»Da sagde englen [Gabriel] til hende: ›Frygt ikke, Maria! For du har fundet nåde for Gud. Se, du skal blive med barn og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus …‹ Da sagde Maria: ›… Lad det ske mig efter dit ord!‹« (Luk 1:30-31, 38).

Den største af alle gerninger i hele verdenshistorien var vor Frelser og Forløsers sonoffer. Dette offer mindes vi på denne tid af året, hvor vi fejrer hans fødsel. Det er kun ved Fredsfyrstens sonoffer, at vi lærer fredens sande kraft at kende.« Se præsident James E. Faust, »Fredens kraft«, s. 2.

DANISH
4 02249 92110 6